

Superada la crisi

Transparència informativa: Antoni Gutiérrez explica davant els mitjans de comunicació tots els detalls de la crisi. (Fotos de Jordi Morera)

El Comitè Central del PSUC reelegix el president, el secretari general i tot el Comitè Executiu

Amb la reelecció d'Antoni Gutiérrez Díaz i de Gregori López Raimundo, així com de tot el Comitè Executiu, s'ha resolt la crisi de direcció del PSUC plantejada durant la Conferència Nacional del partit, celebrada l'altra setmana. El Comitè Central, en una

reunió maratoniana, va prendre aquest acord i va aprovar, a més a més, una resolució política en la qual subratllava que "no hi ha contradicció de fons entre les

esmenes aprovades a la I Conferència i les tesis del IX Congrés del PCE". El lector trobarà tota la informació sobre la crisi a les pàgines 2, 3, 4, 5 i 16.

En començar la reunió del Comitè Central, el secretari general del PSUC —en la seva expressió, un reflex de les tensions viscudes— havia presentat la seva dimissió.

PROLETARIS DE TOTS ELS PAÏSOS: UNIU-VOS!

treball

ÒRGAN CENTRAL DEL PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT DE CATALUNYA

Número: 524

Del 14 al 20 d'abril de 1978

Preu: 15 pessetes

Ofensiva reivindicativa

Tèxtil en lluita

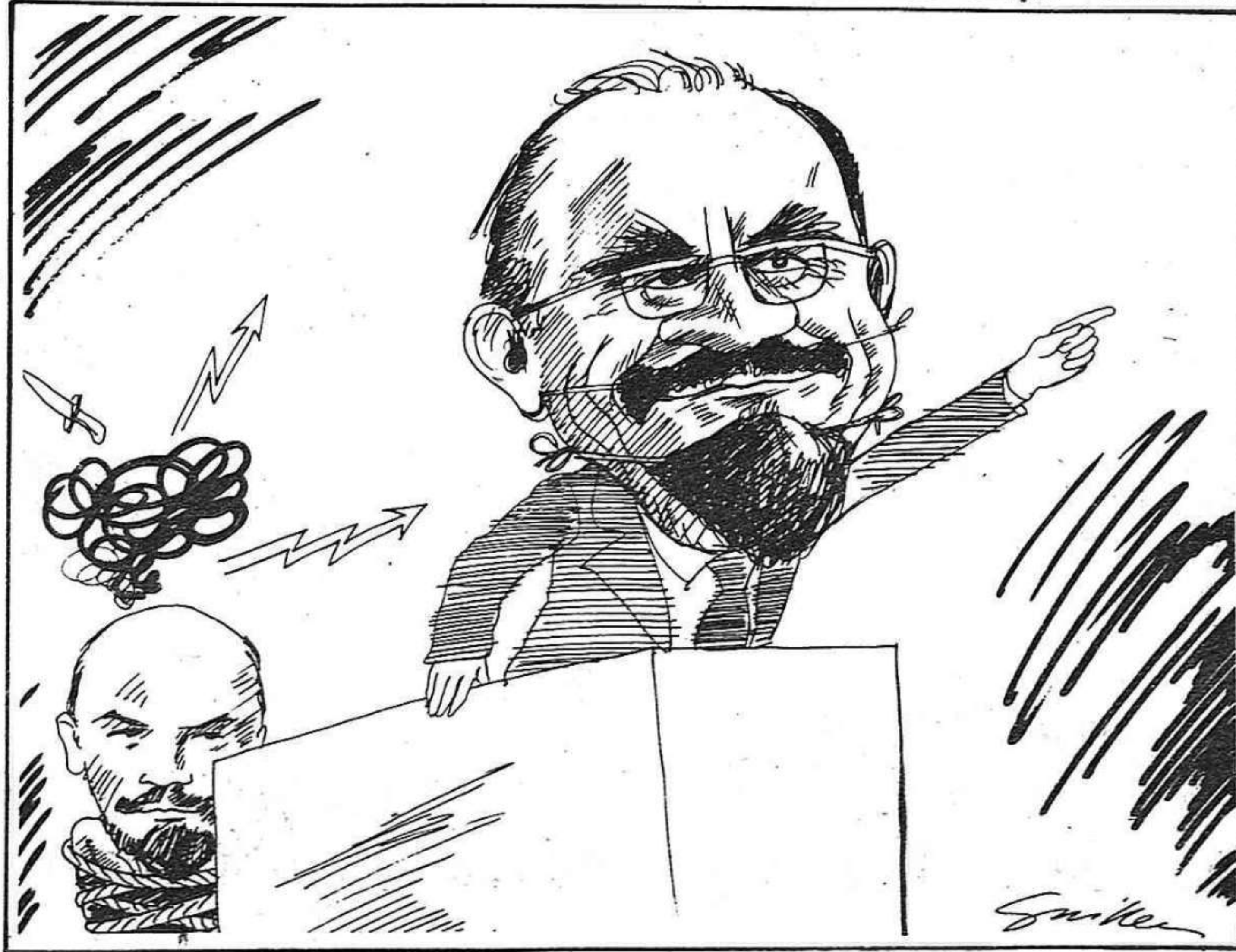
Ofensiva reivindicativa de sectors importants dels treballadors i mobilitzacions populars: una de les característiques de la setmana que ara s'acaba. Vaga d'arts gràfiques, a les mines de Balsareny, manifestació de deu mil treballadors al Baix Llobregat, de set mil persones a Mollet del Vallès... I, sobretot, la vaga de vint-i-quatre hores al tèxtil, que

ha paralytitzat totalment el sector: els treballadors han sortit massivament al carrer arreu de Catalunya, en una demostració inequívoca de la seva força, del seu sentit de la responsabilitat i de la seva unitat.

(A la foto de Jordi Morera, manifestació d'obriers del tèxtil a la plaça de Sant Jaume de Barcelona).

(Pàgina 11)

L'ou com balla per GUILLÉN

Catalunya paga 1.500 milions i en rep la meitat (Pàgs. 8 i 9)

comitè central del PSUC

Amb la ratificació de Gregori López Raimundo i Antoni Gutiérrez Díaz com a president i secretari general, respectivament, del PSUC i la reelecció, en votació nominal i secreta, de tots els membres del Comitè Executiu i del Secretariat, s'ha tancat la crisi oberta a la direcció del partit dels comunistes catalans en el transcurs de la I Conferència Nacional del partit celebrada els dies 31 de març i 1 i 2 d'abril. Aquesta és, juntament amb l'aprovació pràcticament unànime d'una resolució política que subratlla que "no hi ha contradicció de fons entre les esmenes aprovades a la I Conferència i les tesis del IX Congrés del PCE", la principal conclusió de la maratoniana reunió del Comitè Central del PSUC reunit el passat cap de setmana a Barcelona "per examinar els preparatius, el desenvolupament i els resultats de la I Conferència Nacional" i trobar una sortida a la crisi. El Comitè Central ha ratificat, doncs, la seva confiança en el president i el secretari general del partit, que, com hom sap, havien posat els seus càrrecs a disposició dels 116 membres del màxim organisme de direcció del PSUC.

A la matinada de dilluns, més de la meitat dels membres del Comitè Central van votar una recomanació per la continuïtat del Comitè Executiu.

President, secretari general i Comitè Executiu, reelegits

Reforçada la democràcia i la unitat interna

LA PEL·LÍCULA DE LA CRISI

El Comitè Central havia decidit que Gutiérrez Díaz expliqués detalladament davant els mitjans de comunicació la gènesi, desenvolupament i solució de la crisi, "sense amagar-ne cap dada fonamental". I així ho va fer en el curs d'una roda de premsa celebrada dilluns a migdia, en la qual va agrair als mitjans d'informació "el tractament que havien donat a una situació tan complexa". El secretari general del PSUC, que va fer una exposició detallada dels fets, defugint-ne les interpretacions polítiques, va començar explicant el procés de preparació de la I Conferència Nacional, que s'havien distribuït entre les organitzacions del PSUC uns 20.000 exemplars de les tesis i de les propostes d'Estatuts del PCE davant el seu novè Congrés i que s'havien rebut unes trenta resolucions de comitès i agrupacions. "El Comitè Executiu —va dir— va fer una discussió profunda de les tesis. Durant més de trenta hores vam discutir tesi per tesi i una vegada discutida cada tesi jo mateix feia un primer resum recollint les opinions expressades. Quan vam arribar a la tesi quinzena, jo vaig subratllar la necessitat que la discussió no es polaritzés entorn a 'leninisme, sí—leninisme,

no' i vaig raonar que, en el fons, no hi havia cap contradicció entre la formulació del caràcter del partit que nosaltres havíem fet al nostre IV Congrés i la que ens proposava el PCE, per la qual cosa allò que havíem de fer a la Conferència era aprovar la tesi quinzena".

DEBAT, A L'EXECUTIU

Va explicar després que ell mateix havia proposat un text escrit en el qual es recollien les aportacions de la discussió del Comitè Executiu, text que, en una nova reunió, va ser acceptat, amb noves aportacions. "Però de nou aquí vam topar —va dir— amb la tesi quinzena. Alguns companys del Comitè Executiu consideraven que s'havia de recomanar al Partit Comunista d'Espanya que adoptés la fórmula que havíem adoptat els comunistes catalans. Jo vaig insistir que nosaltres, tot i respectant la nostra fórmula, ja que no hi havia contradicció, havíem de donar suport a la fórmula del Partit Comunista d'Espanya. I que jo considerava això essencial. Vaig intentar raonar-ho políticament, però vaig dir més, vaig dir que jo no presentaria aquest resum a la Conferència si el Comitè Executiu no donava suport a aquesta proposta; que, en tot cas, nomenes-

sin un altre company que presentés el resum al ple de la Conferència. Aleshores alguns companys del Comitè Executiu varen insistir que la meua proposta tenia un caire de pressió, que s'havia de separar una cosa de l'altra. Jo em vaig mantenir en aquesta posició i es va sotmetre a votació amb el resultat de divuit vots a favor —no quatre vots com havia dit algun diari—, quatre abstencions i un vot en contra."

Gutiérrez Díaz va continuar explicant a la roda de premsa que, en una nova reunió del Comitè Executiu, un dels seus membres va demanar poder votar en consciència a la Conferència i que la proposta havia estat rebutjada d'acord amb el centralisme democràtic que regeix el funcionament del partit, perquè aquest no era l'informe del secretari general, sinó l'informe del Comitè Executiu que presentava el secretari general.

LA CRISI DE LA DIRECCIÓ

"L'informe —afegí el secretari general del PSUC— va ser molt ben rebut pels delegats a la Conferència, que van entendre que el Comitè Executiu sintonitzava amb les seves

inquietuds sobre el que entenem que eren febleses o imprecisions en les tesis del Partit Comunista d'Espanya". I va fer una història molt sucinta del debat de les catorze primeres tesis i de les tensions que s'havien produït en la discussió de la tesi quinzena, aprovada només amb deu vots de diferència, de les quals ja varem informar al darrer número de TREBALL. Va explicar després les dimissions de deu membres del Comitè Executiu en el sentit de la intervenció de López Raimundo en començar la reunió del Comitè Central (de la qual el lector trobarà una àmplia referència en aquest mateix número de TREBALL) i com la votació posterior al plenari de la Conferència sobre el projecte d'Estatuts del PCE havia "col·locat en situació de crisi a la direcció del partit."

LECTURES NO COINCIDENTS DE LA MATEIXA POLÍTICA

"En la mateixa Conferència —va afegir Gutiérrez Díaz— varem convocar el Comitè Central i després varem tenir un parell de reunions del Comitè Executiu, a les quals ja va assistir-hi el company Serradell, que van ser només per preparar la reunió del Comitè Central". Reunió de la qual el secretari general del PSUC va destacar com a elements més importants "la coincidència en una crítica al mètode, insuficient, amb què s'havia preparat la conferència", la crítica al Comitè Executiu per no saber portar conseqüentment tot el curs de la Conferència mateixa, però al mateix temps, "tres constants de totes les intervencions: el refermament de la validesa de la política eurocomunista del Partit Socialista Unificat de Catalunya, la plena coincidència amb la política general del Partit Comunista d'Espanya i la necessitat de no disminuir els lligams de fraternitat que tenim amb aquest, així com l'exigència que el company Grego-

ri i jo mateix havíem de romandre a la presidència i a la secretaria general". "Dins d'aquest marc —afegí— hi va haver un debat important i ric, allisonador i també contradictori". (...) "El marc de la nostra unitat en el procés eurocomunista expressa, alhora, l'existència al si del Comitè Central de lectures no coincidents de la nostra política. Lectures que nosaltres considerem que no són antagòniques, que si som capaços de mantenir-les dins del funcionament del centralisme democràtic poden ser enriquidores, però que són una veritat incontrovertible i que nosaltres considerem ja irreversibles. I jo diria que no fatalment, sinó afortunadament irreversibles, perquè entenem que aquesta és una manera d'enriquir la vida del

Antoni Gutiérrez: tota la tensió de la reunió del Comitè Central.

nostre partit."

Finalment, i abans de les preguntes, nombroses, dels informadors, Gutiérrez Díaz va explicar amb detall la darrera part de la reunió del Comitè Central i els acords que s'hi van adoptar, que el lector trobarà explicats en aquestes mateixes pàgines.

De les preguntes i respostes efectuades a la roda de premsa en destaquem, pel seu evident interès, les següents:

—Els representants al Congrés del PCE, ¿tindran llibertat de vot?

—Els delegats del PSU portaran un president i un secretari que seran el president i el secretari del partit que, alhora, seran els portaveus. Però al Congrés, tots els delegats tenen llibertat de vot. Això és així a tots els congressos, no només en aquest.

—Allò que es va aprovar a la Conferència Nacional, ¿no obliga els delegats?

—No. Perquè si això obligués, nosaltres aniríem al Congrés ja amb posicions preses i no podríem participar a les discussions i a les síntesis. Allò que nosaltres fèiem són unes propostes perquè siguin conegudes pel conjunt. Però després hi haurà una discussió i cada un dels delegats es formarà la seva opinió i votarà d'acord amb l'opinió que es formi...

—Heu dit que hi havia dues o algunes lectures de la mateixa política i que, sortosament, això era irreversible. ¿No vol dir que hi ha al si del partit tendències, bé organitzades o molt contraposades?

—Jo diria que no. Al contrari, quan dic que hi ha diverses lectures és precisament per trencar la imatge monolítica. Es demostra als nostres debats no que es formen agrupaments a partir dels quals hi hagi enfrontaments amb d'altres, sinó que companys que, en un moment, voten una cosa, en un altre moment en voten una altra. Jo interpretaria (és la meua interpretació, però la cosa està oberta a la de tothom) que al si del PSU no hi ha tendències que tendeixin (permeteu-me l'expressió) a la cristallització. Hi ha un debat obert i crec que un debat obert molt polèmic i molt viu sobre qüestions essencials del nostre procés cap al socialisme en llibertat i en la democràcia. Però comprenc que és fàcil fer-se uns esquemes.

A la roda de premsa: transparència informativa. De dreta a esquerra, Serradell, Salas, López Raimundo, Gutiérrez Díaz i Busquet (Fotos Jordi Morera).

Entre les tesis del PCE i les esmenes aprovades pel PSUC

"No hi ha contradicció"

Resolució política aprovada pel Comitè Central del PSUC

1- El Comitè Central del PSUC s'ha reunit els dies 8 i 9 d'abril per examinar els preparatius, desenvolupament i resultat de la I Conferència Nacional del PSUC.

2- El Comitè Central constata les deficiències que han caracteritzat el procés de preparació de la I Conferència Nacional i l'escàs i desigual debat dut a terme pel conjunt del Partit de les propostes de Tesis i Estatuts del IX Congrés del PCE.

3- No obstant, el Comitè Central considera que el conjunt format per les esmenes a les Tesis i als Estatuts aprovades per la Conferència i l'informe presentat a la mateixa pel Comitè Executiu suposen una important contribució al debat del IX Congrés del PCE.

4- El Comitè Central considera que no existeix contradicció de fons entre les esmenes aprovades per la I Conferència Nacional del PSUC i les Tesis del IX Congrés del PCE i, en conseqüència, el Comitè Central entén que els 267 delegats del PSUC poden dur al IX Congrés del PCE els acords de la I Conferència Nacional amb un esperit obert, en disposició d'escoltar les propostes de les altres delegacions, contribuint que el IX Congrés del PCE permeti als comunistes de tot Espanya ajudar a la consolidació de la democràcia i a l'avenç cap al socialisme, en la mateixa línia que defineix la política aprovada pel nostre IV Congrés. Així ho argumentava ja l'informe del company Antoni Gutiérrez Díaz quan deia:

"Els comunistes catalans, amb la discussió que hem obert entorn del Projecte de Propostes Polítiques per al IX Congrés del PCE a través de les discussions i les resolucions d'aquesta Conferència, mitjançant la contribució dels nostres delegats al Congrés, ens aprestem a fer un treball de col·laboració, d'avenç en la lluita cap al socialisme en la llibertat. Però sabem que és fonamental per als comunistes comptar, per aconseguir aquesta transformació, amb l'eina principal que és el partit. No pot estranyar, doncs, la gran preocupació responsable que presideix les nostres reflexions, les nostres discussions, els nostres acords sobre el partit. Perquè, per a nosaltres, els comunistes catalans, el PCE és el nostre partit a nivell d'Estat. I amb el PCE elaborarem conjuntament la política, i política és també definir, configurar el paper i les funcions del partit.

"I ho fem, com deia al començament, a partir de tot el treball de preparació i els acords que varem prendre en el nostre IV Congrés. Un d'aquests acords, recollit al nostre Programa, definia el partit d'aquesta manera: 'El Partit Socialista Unificat de Catalunya, partit marxista i leninista de la classe obrera, capdavanter del moviment progressista i revolucionari del poble de Catalunya, és un partit nacional català, sorgit de les entranyes mateixes del nostre poble i hereu i continuador de totes les seves lluites per la llibertat, la democràcia i el socialisme'.

"Avui, el PCE, el nostre partit a nivell d'Estat, ens proposa la definició següent: 'El Partit Comunista d'Espanya és un partit marxista, revolucionari, que s'inspira en les teories del desenvolupament social elaborades pels fundadors del socialisme científic, Marx i Engels, i els seus mètodes d'anàlisi'.

"El Comitè Executiu considera que no hi ha cap contradicció ni cap diferència de fons entre ambdues formulacions. El nostre IV Congrés va decidir apartar de les nostres formulacions l'expressió 'marxista-leninista', expressió heretada del dogmatisme estalinista, coherent amb una altra expressió que el PCE ens invita avui a refusar: 'el leninisme és el marxisme de la nostra època'. L'acord del nostre IV Congrés volia significar el mateix que vol significar la proposta del PCE: que el leninisme no fou la continuació del marxisme, sinó que Lenin, capdavanter de la revolució bolxevic, la primera revolució socialista del món, a la Rússia del 1917, aplicà en el context històric, polític i social en què es desenvolupava, les ensenyances del marxisme. I que Lenin, enfrontat amb tota la pedanteria abstracta d'aquells marxistes que no havien sabut aprendre de Marx que no es tractava de contemplar el món sinó de transformar-lo, encapçalà la classe obrera i la pagesia, enderrocà el règim autocràtic del Tzar i obrí el primer procés de transformació socialista al món.

"Sabem també, però, que posteriorment es va animar per part de l'estalinisme un marxisme dogmàtic que empobrí i esterilitzà el mateix marxisme, i que es va emprar com a pretext per fer-ho el nom de Lenin.

"La tesi quinzena pretén, com ho varem fer nosaltres al nos-

tre IV Congrés, enfrontar-nos decididament amb els residus d'estalinisme que puguin romandre en les nostres concepcions. Es tracta de fer un salt endavant, de verificar totes i cada una de les veritats que hem donat com a bones el darrer període.

del PSUC i els acords del IX Congrés del PCE.

COMITÈ CENTRAL DEL PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT DE CATALUNYA

La voluntat de fer del nostre partit, partit de classe, partit de la classe obrera, una eina amb capacitat per dirigir el procés d'hegemonia per a la formació del nou bloc històric, amb capacitat de dirigir el conjunt de la societat cap a les transformacions revolucionàries, de fer la revolució de la majoria. Aquesta voluntat ens obliga a saber què és l'essencial i què l'accessori, què devem conservar per no perdre els nostres signes d'identitat, per no desviar-nos dels nostres objectius. Reclamem, doncs, en primer lloc, els nostres orígens, i diem que nosaltres no ens definim contra la Revolució d'Octubre sinó que ens definim a partir de la Revolució d'Octubre. Reclamem la nostra condició de comunistes, que expressa la voluntat indeclinable de fer la revolució. Aquesta mateixa definició, però, ens obliga a elaborar el nostre projecte, a adequar-hi el paper, les funcions i els mètodes d'organització del partit; ens obliga a plantejar-nos la necessitat de reconstruir la unitat de les forces obreres i de crear l'aliança de les forces del treball i de la cultura.

"En aquests moments en què la situació política, el sentit de responsabilitat, el refús total al testimonialisme, ens obliguen a una prudència extrema, a la restitució constant de les justes reivindicacions en el marc de la correlació de forces, la qual cosa pot donar la impressió de moderació, és més important que mai establir amb molta fermesa i rotunditat quins són els nostres signes d'identitat essencials, que ens donin, a nosaltres i als nostres simpatitzants i votants actuals i potencials, una convicció clara de qui som, què volem i on anem, sense que calgui recórrer als talismans màgics de la vella fraseologia i dels vells plantejaments sectaris.

"És així com refusem el dogmatisme, oferint un projecte que arrenca d'una voluntat revolucionària però que s'elabora a partir del nostre context històric, polític, econòmic i social; que som capaços d'obrir un nou procés unitari amb els partits favorables al socialisme, a nivell sindical, a nivell cooperatiu i amb totes les organitzacions socio-polítiques, anant a la creació d'allò que en el Programa del PCE se'n diu la nova formació política.

"És per això, doncs, que des de la nostra condició de partit basat en els principis del marxisme, del leninisme i d'altres aportacions de la pràctica i el pensament revolucionaris, hem de fer plenament nostra la definició del PCE com a partit marxista revolucionari, que s'inspira en les teories del desenvolupament social elaborades pels fundadors del socialisme científic, Marx i Engels, i els seus mètodes d'anàlisi."

5- El Comitè Central considera que amb aquesta aportació queden enfortits els lligams històrics i fraternals que han unit i uniran sempre el PSUC i el PCE.

6- El Comitè Central entén que la I Conferència Nacional ha posat de manifest la necessitat d'un profund debat que caldrà dur a terme en el si de tot el Partit, en base als resultats de la Conferència, l'informe del Comitè Executiu, el programa del IV Congrés

"A totes les organitzacions"

Gutiérrez Díaz: carta al partit

El secretari general del PSUC, Antoni Gutiérrez Díaz, ha adreçat a totes les organitzacions del partit una carta el text de la qual reproduïm per a l'interès dels nostres lectors.

Companyes i companys:

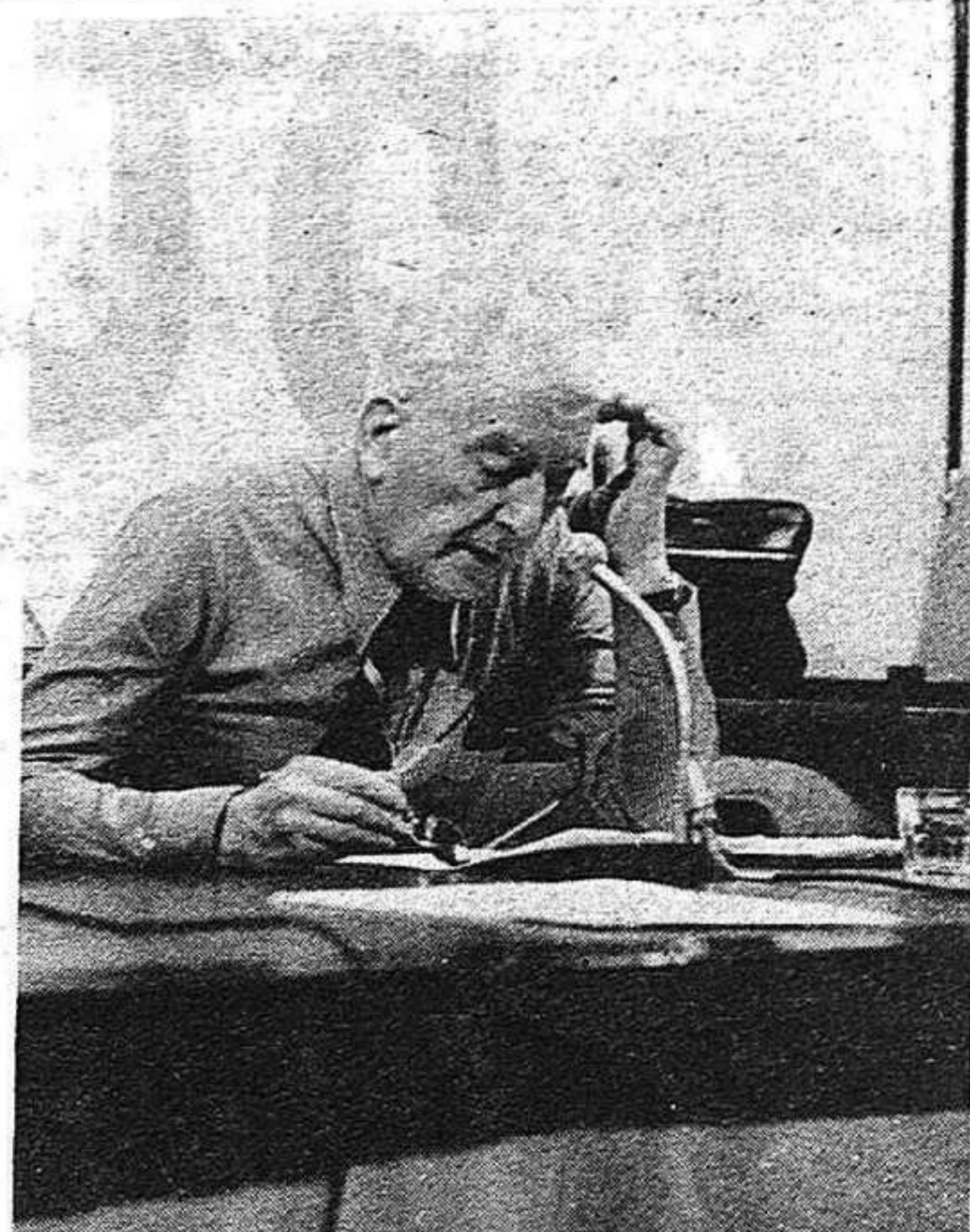
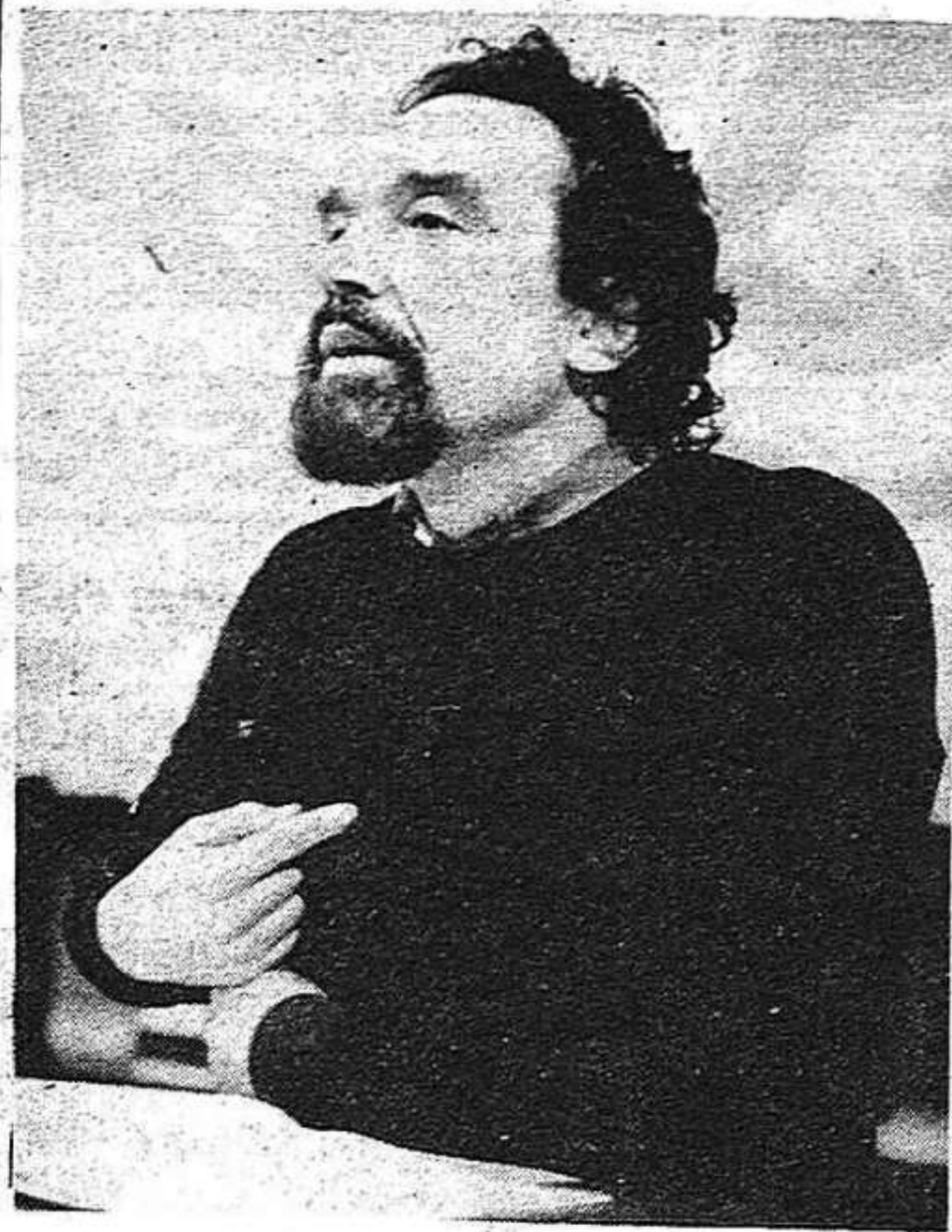
Conjuntament amb aquesta carta us fem arribar la resolució política aprovada a la reunió del Comitè Central del nostre Partit dels dies 8 i 9 d'abril. Donada la importància del contingut d'aquesta reunió, el Secretariat del Comitè Central us farà arribar, en el termini més breu possible, una informació detallada del curs de la reunió. Així mateix arribarà, per a coneixement i debat de tots els militants, còpia de les esmenes i de l'informe presentat pel Comitè Executiu a la I Conferència Nacional sobre les propostes de tesis que ens ha fet arribar el Comitè Central del PCE.

Donat el nombre d'esdeveniments diversos que han rodejat la preparació, el curs i el resultat final de la Conferència i l'ús que els mitjans d'informació n'han fet, recomanem amb insistència que els companys llegeixin amb atenció els documents oficials del Partit. Així mateix, avançant-me a la informació detallada de l'últim Comitè Central, vull fer-vos arribar la voluntat unànime de tots els seus membres de defensar la unitat del Partit i el funcionament estricte del centralisme democràtic, sobre la base dels acords del nostre IV Congrés, que representen, per sobre de qualsevol diferència legítima dins del Partit, la voluntat comuna de fer avançar el nostre projecte euro-comunista.

No dubto que el sentit de responsabilitat de tots els militants ajudarà a crear el clima de serenitat necessari perquè el debat, obert ja pel IV Congrés, prossegueixi a l'interior del Partit ara amb els resultats de la I Conferència Nacional, i en les properes setmanes amb els acords del IX Congrés del PCE que, d'acord amb la nostra participació i els nostres Estatuts, convertirà en patrimoni de la política general dels comunistes catalans.

Salutacions comunistes.

ANTONI GUTIÉRREZ DÍAZ

López Raimundo explica les raons de la seva dimissió

La crisi, superada

La reunió del Comitè Central va començar amb una intervenció de Gregori López Raimundo, que va explicar els detalls de la crisi, a partir de la dimissió de Josep Serradell, presentada diumenge 2 d'abril, abans que comencés l'última sessió de la Conferència. A la seva carta de dimissió, Serradell expressava el seu desig de recuperar el dret a votar d'acord amb el seu criteri personal en el curs de la Conferència.

"Vaig manifestar al company Serradell —va dir López Raimundo— que no podia acceptar la seva dimissió en el curs de la Conferència, però que podíem discutir-la, si hi insistia, a la reunió del Comitè Executiu que havíem acordat celebrar dilluns; és a dir, vint-i-quatre hores més tard.

Serradell va rebutjar la meua proposta i va afirmar que s'atenia a la seva decisió, ja que volia obrar d'acord amb la seva consciència. Alguns minuts després, altres membres del Comitè Executiu —va continuar explicant López Raimundo— em van demanar que celebréssim una reunió d'urgència, i jo, en principi, m'hi vaig negar perquè no hi havia, segons el judici meu, cap canvi ni cap element nou que pogués alterar els acords adoptats pel Comitè Executiu com a culminació d'una discussió que va necessitar algunes sessions i més de trenta hores de debats i que es va cloure amb l'aprovació (amb un vot en contra i quatre abstencions) de l'informe que va llegir el nostre secretari general, Antoni Gutiérrez Díaz, a la sessió inaugural de la Conferència.

"Quan ja anava a la sala per començar la sessió —va afegir el president del PSUC—, Antoni Gutiérrez Díaz em va demanar que acceptés celebrar reunió del Comitè Executiu, perquè si no ho feia hi hauria algunes dimissions més. Vaig accedir llavors i celebràrem la reunió, a la qual Serradell no va voler assistir perquè considerava ferma la seva decisió."

LA REUNIÓ DEL COMITÈ EXECUTIU: NOU DIMISSIONS MÉS

López Raimundo va continuar explicant que en aquesta reunió del Comitè Executiu havia rebutjat una proposta d'Antoni Lucchetti en el sentit de celebrar tot seguit una reunió extraordinària del Comitè Central, i que nou membres del Comitè Executiu havien presentat la seva dimissió si no se'ls atorgava la llibertat de vot, dret que, segons el judici d'alguns d'ells, els donava l'article 27 dels Estatuts. "Antoni Gutiérrez Díaz —va continuar López Raimundo—, tot mostrant la seva discrepància amb aquesta interpretació de l'article

27, va proposar acceptar aquesta sortida (que em va semblar menys dolenta que la dimissió de deu membres del Comitè Executiu) i vàrem considerar anul·lat l'acord de l'anterior reunió del Comitè Executiu, alhora que decidíem dur el problema al Comitè Central i informar la Conferència d'aquestes decisions. D'aquesta manera, la Conferència va poder continuar la seva feina, amb el resultat paradoxal que, en virtut del vot diferent dels deu companys que van plantejar la seva dimissió (Josep Serradell, Margarida Abril, Rodríguez Rovira, Maria Dolors Calvet, López Bulla, Antoni Lucchetti, Joaquim Sempere, Cipriano Garcia, Paco Trives i Manuel Linares) i de l'abstenció del company Rafael Ribó, la Conferència va aprovar una esmena al projecte d'Estatuts que, en l'ànim dels qui la presentaren i dels qui hi van votar a favor, contradiu allò que es diu a la tesi XV de les propostes polítiques, aprovada el dia abans per un marge escàs de vots. Cal remarcar que a les sessions de diumenge el company Serradell es va negar a seure a la presidència amb els altres membres del Comitè Executiu, malgrat que jo el vaig invitar que ho fes quan el vaig informar de la decisió que havíem pres de congelar la disciplina de vot dels membres del Comitè Executiu."

López Raimundo va recordar més endavant que abans de sotmetre a votació de la Conferència aquesta esmena havia consumit el torn del Comitè Executiu, establert al reglament intern, exposant les raons per què, segons el seu parer, no s'havia d'aprovar l'esmena, raons fonamentades en la inexistència de contradiccions de fons entre la definició adoptada pel PSUC al IV Congrés i la que proposava el PCE.

"Si considerem antagoniques la formulació de la tesi XV i les nostres definicions —va explicar López Raimundo— les fem objectivament antagoniques nosaltres mateixos i estimulem el PSUC a entendre el debat com una mena de guerra santa per salvar les essències comunistes, no solament del PSUC sinó també del PCE, i això crea un clima que mena inevitablement a fer que les opinions contràries s'assimilïn al reformisme o a l'estalinisme, a equiparar-les amb la deserció, a substituir el raonament per mètodes de pressió inacceptables, a

LES RAONS DE LA DIMISSIÓ

Però la cosa greu de debò —diria més endavant el president del PSUC— és que s'hagués desencadenat una baralla interna que podria arrossegar tot el partit i esdevenir-ne germen de divisió, com també posar en perill les relacions entre el PCE i el PSUC. López Raimundo va dir, en aquest sentit, que és "indispensable que cadascun dels membres del Comitè Central contribueixi a aconseguir que la delegació del PSUC al IX Congrés del PCE presenti i defensi els punts de vista aprovats a la nostra Conferència amb tarannà obert i fraternal, sense esperit de croada, amb la millor disposició a escoltar les opinions dels delegats d'altres indrets d'Espanya i amb el més gran respecte a les regles de la democràcia.

"És precisament en funció del respecte a les regles de la democràcia —va subratllar— que entenc que el vot de la Conferència aprovant l'esmena als Estatuts, que jo vaig demanar que es rebutgés, m'obliga a posar el meu càrrec a disposició del Comitè Central i a proposar que en aquesta reunió s'elegeixi un nou president del partit, representatiu del vot majoritari de la Conferència. Crec que també caldria elegir un nou secretari general, perquè la intervenció d'Antoni Gutiérrez Díaz a la discussió en plenari de la tesi XV va expressar també clarament davant la Conferència la seva identificació completa amb el document inicial que ell mateix va redactar i presentar, en nom del Comitè Executiu, a la primera sessió de la Conferència.

"L'elecció d'un nou president i, eventualment, d'un nou secretari general —va continuar López Raimundo— permetrien també designar un Comitè Executiu més homogeni, que respongui més justament al criteri majoritari del Comitè Central. És un fet que en la decisió de la Conferència que m'obliga a presentar la meua dimissió foren decisius els vots dels membres del Comitè Central i, assenyaladament, els dels membres del Comitè Executiu. Per tant, hem de ser conseqüents i ajustar la direcció del PSUC a la situació creada amb un protagonisme decisiu dels membres del Comitè Central. Em sembla que aquest és l'únic camí legítim perquè les diferències d'opinió no menin a trencar el PSUC."

"El vot de la Conferència m'obligava a posar el meu càrrec a disposició del Comitè Central"

episodis tan lamentables com el que va significar la presència al local de la Conferència, prenent entrades a la sala de sessions, dels repartidors d'un adhesiu amb el text: 'Jo, marxista i leninista', que molts delegats, entre ells alguns membres del Comitè Central, es col·locaren amb joia."

El president del PSUC es va referir també als fracassos dels seus esforços per aconseguir "una política oberta, d'integració de les diferents posicions i a partir de l'acceptació per tothom dels acords del Congrés", i va insistir que no podia ser president del PSUC "si no em puc considerar representant del criteri majoritari del Comitè Central, que és l'òrgan suprem de direcció del partit entre congrés i congrés, si no tinc el suport i la confiança de la majoria dels meus companys de direcció". Va justificar també la seva dimissió en les protestes d'alguns delegats per una pretesa violació de l'article 27 dels Estatuts i va recordar que la sobirania de la Conferència havia estat plena i que cada delegat fou un vot a l'hora d'aprovar el reglament, amb absoluta igualtat de drets, per la qual cosa, formalment, no tenia sentit posar en dubte, com es va fer, el dret del Comitè Executiu a consumir un torn d'intervencions a la sessió plenària. "Si aquest dret es discuteix —va assenyalar— cal elegir ràpidament un altre Comitè Executiu, que és el que farem avui, perquè no hi ha centralisme democràtic si es nega aquest dret al Comitè Executiu."

El president del PSUC va acabar dient que un altre motiu per presentar la seva dimissió era que sentia "la responsabilitat de no haver sabut dirigir com calia el debat, la preparació i el desenvolupament de la Conferència".

Paco Trives i Cipriano Garcia, en un moment de les seves intervencions al ple del Comitè Central del PSUC (Fotos Jordi Morera)

Refermat l'eurocomunisme

Antoni Gutiérrez Díaz va començar subratllant la gravetat de la situació creada i subscriuint la intervenció de Gregori López Raimundo. "Quan vaig ser elegit secretari general —va dir— vaig imposar-me dues condicions: seguir la trajectòria de política col·lectiva, democràtica, que va imprimir al partit el mateix López Raimundo i preparar-me per rendir comptes de la meua actuació al Congrés del PSUC". I va presentar la seva dimissió irrevocable, "que no és una forma de pressió política, sinó una expressió de responsabilitat". Tot seguit va passar revista a la seva gestió des del IV Congrés, subratllà els seus esforços per "configurar una direcció col·lectiva, integradora i responsable" i explicà, en el mateix sentit que ho va fer a la roda de premsa, de la qual donem compte en aquest mateix número de TREBALL, el procés de discussió de les tesis i de la proposta d'estatuts del PCE al sí del Comitè Executiu. Va descriure detalladament els cinc grans temes de debat que les tesis plantejaven: l'anàlisi de l'actual procés de canvi, que calia definir amb més rigor; la política de concentració, de la qual s'havia d'explicitar millor el contingut de classe; la política internacional, deficientment emmarcada; l'estratègia dels comunistes, formulada insuficientment, i el caràcter del partit, del qual calia precisar més dretament el caràcter de classe. I va subratllar amb èmfasi la identitat de fons entre les tesis del PCE i els acords del IV Congrés del PSUC, pel que fa no solament a les catorze primeres tesis sinó també a la tesi quinzena.

Després d'afirmar que era sorprenent que el debat s'hagués polaritzat entre les formulacions "marxista, leninista" i "marxista revolucionari", i no en les qüestions de fons que les tesis plantejaven, negà amb vehemència que al sí del PSUC hi haguessin tendències cristal·litzades i divisions entre "eurocomunistes" i "leninistes". "Allò que hi ha —va dir— és que la nostra po-

lítica, la política de concentració, els pactes de la Moncloa..., no són plenament compresos per tothom al sí del partit". I també hi ha, va afegir, problemes de mètode: "No hem estat capaços de fer una bona pedagogia, no solament en el sentit d'ensenyar sinó també d'aprendre, i jo el primer." I va acabar fent seves les propostes de López Raimundo en el sentit que una comissió de candidatures proposés un nou president i un nou secretari general i que ells proposessin al Comitè Central l'elecció d'un nou Comitè Executiu, així com que el Comitè Central informés amb tot detall de la crisi i obrís un procés de discussió al sí del partit sobre la base dels acords de la Conferència i de la declaració política que el mateix Comitè Central havia d'aprovar.

LA INTERVENCIÓ DELS MEMBRES DEL COMITÈ EXECUTIU I DEL COMITÈ CENTRAL

La reunió del Comitè Central, que havia començat disabte a la tarda, va continuar fins la matinada de dilluns i la major part del temps van ocupar-la les intervencions de tots els membres del Comitè Executiu i del Secretariat, excepte Margarida Abril, que van explicar detalladament les seves respectives posicions i, en general, van posar els seus càrrecs a disposició del Comitè Central, subratllant tots ells la necessitat que Gregori López Raimundo i Antoni Gutiérrez Díaz continuessin com a president i secretari general del partit, respectivament. A més a més d'aquest punt de coincidència n'hi van haver d'altres com és ara la urgència d'obrir un debat intern que permetés aprofundir en les qüestions sobre les quals hi havia divergències i la necessitat que aquest debat servís per reforçar la unitat del partit; però també diferents interpretacions sobre el caràcter mateix de la crisi i les seves solucions. Per uns era la crisi de la política d'integra-

ció practicada pel Comitè Executiu i que havien trencat els onze que havien votat en sentit diferent al de la majoria; per d'altres, la crisi era l'expressió d'una metodologia inadequada en la formulació de les tesis del PCE i en la manera de conduir el debat al sí del PSUC. I mentre els uns compartien els motius que López Raimundo i Gutiérrez Díaz havien posat sobre la taula en dimitir, d'altres creien que era precisament aquesta dimissió allò que havia desencadenat la crisi. En fi, les intervencions dels membres del Comitè Executiu permetien de deduir que les tensions en aquest organisme de direcció continuaven plantejades de manera semblant a com ho havien estat dies enere, a partir de la celebració de la Conferència.

En un sentit coincident amb les diverses i divergents intervencions dels membres del Comitè Executiu, van anar intervenint, ara ja amb el temps limitat a cinc minuts, bona part dels membres del Comitè Central. La discussió va ser serena, però apassionada, i sens dubte la més tensa de les celebrades en aquests darrers anys pel màxim òrgan de direcció del PSUC entre congressos i congressos: un debat viu, dur en moltes ocasions, en el qual les coincidències no amagaven les diferències més o menys importants quant a la interpretació d'una mateixa política i la seva aplicació, quant al paper i les funcions del partit com a instrument d'aquesta política i quant als mètodes de direcció que corresponen a un partit de masses. Però, de fet, com es va demostrar clarament en les votacions finals, els punts d'acord eren molts més que no pas les divergències i és així com es van anar configurant, a mesura que passaven les hores, les solucions finalment adoptades.

LES PROPOSTES I LES VOTACIONS

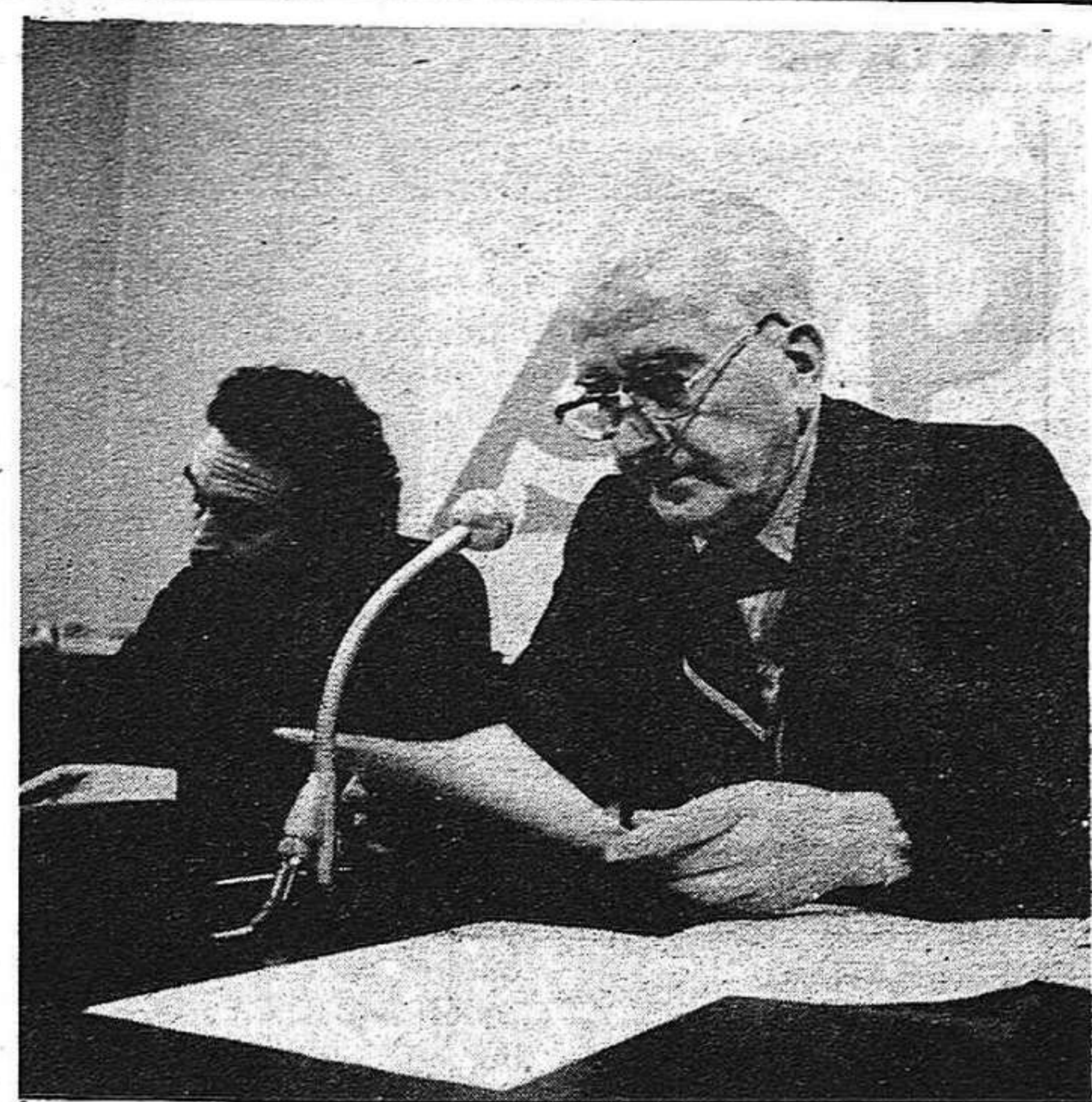
Però abans de les propostes, Gutiérrez Díaz i López Rai-

mondo van intervenir novament en la discussió, el primer per dir que assumia les crítiques que s'havien fet al Comitè Executiu i rebutjar-ne una —Ja d'aplicar mètodes estalinistes— que havien formulat dos membres del Comitè Central ("¿Hagués dimitit Stalin?", va preguntar-se), així com per insistir en la validesa del document presentat pel Comitè Executiu davant la Conferència Nacional, per subratllar la necessitat de respectar el centralisme democràtic en el funcionament del partit i per insistir en el fet que les unanimitats s'havien acabat en el PSUC i que calia assumir, per tant, el caràcter plenament democràtic del partit. López Raimundo, per la seva banda, va començar dient que no podia acceptar-se la proposta que, davant el Congrés del PCE, el Comitè Central votés favorablement l'informe del Comitè Executiu presentat a la Conferència. "Allò que portarem a Madrid —va dir— són els acords de la mateixa Conferència, que no podem modificar, i explicarem què ha succeït a la Conferència i després d'aquesta. Però allò que sí que podem fer és aprovar una declaració dient que no considerem contradictoris els nostres acords amb els que ens proposa el PCE i afirmant que anem disposats a contribuir a l'èxit del Congrés, a acceptar-ne plena-

ment els resultats i a reforçar les relacions entre el PCE i el PSUC."

El president del PSUC va constatar més endavant que les opinions que s'havien donat en el sentit que ell i Gutiérrez Díaz, així com el mateix Comitè Executiu, reconsideraven les seves dimissions havien estat majoritàries, però va insistir en la seva dimissió i en la de Gutiérrez Díaz, la necessitat de les quals, va dir, havia posat de manifest el mateix desenvolupament de la reunió del Comitè Central.

I va arribar l'hora de les propostes. El mateix López Raimundo va proposar, primer, l'elecció d'una comissió redactora d'una resolució política, comissió de la qual formarien part Lluís Valentín, Andreu Claret, Joan Sanjuan, Clara Perramon i Joan I. Valdivieso, que va ser aprovada amb quatre abstencions, i, després, la formació d'una comissió de candidatures que fes al Comitè Central una proposta de president i secretari general del partit. Aquesta segona comissió —formada per López Raimundo, Gutiérrez Díaz, Solé Barberà, Màxim Antequera, Ramon Espasa, Justinià Martínez i Guerrero— va ser aprovada amb dos vots en contra i quatre abstencions. Però abans que les dues

López Raimundo va llegir la seva intervenció davant el Comitè Central. Antoni Gutiérrez l'acompanyava a la presidència.

comissions es retirassin per deliberar, es van posar a votació dues propostes més, una que "recomanava" al president i al secretari general que continuessin en els seus càrrecs, aprovada només amb sis abstencions, i una altra "recomanant" també la continuïtat del Comitè Executiu, que va obtenir 59 vots afirmatius, 46 de negatius i 8 abstencions. El resultat d'ambdues votacions prefigurava d'alguna manera la solució de la crisi. Però, abans que aquesta solució fos efectiva, va intervenir Víctor Díez Cardiel, del Comitè Executiu del PCE, que, en una breu intervenció, va subratllar "la necessitat d'aprendre les lliçons que es desprenen de la vostra discussió" i sis membres del Comitè Central van presentar la seva dimissió per considerar que les propostes que s'anaven a votar no podi-

presidència —hi va haver només tres abstencions— i Gutiérrez Díaz la secretaria general —hi va haver un vot en contra i quatre abstencions.

Abans, però, en una reunió del Comitè Executiu dimissionari, l'un i l'altre havien condicionat l'acceptació de la proposta a la reelecció de tot el Comitè Executiu i del Secretariat. I va succeir exactament això després d'una votació nominal i secreta, els resultats de la qual van ser els següents: Margarida Abril, 69 vots a favor, 32 en contra i una abstenció; Pere Ardiaca, 102 vots a favor; Gabriel Arrom, 86 vots a favor, 12 en contra i 4 abstencions; Jordi Borja, 75 vots a favor, 26 en contra i una abstenció; Leonor Bornau, 97 vots a favor, 4 en contra i una abstenció; Joan Busquet, 73 vots a favor

Gairebé unanimitat en la reelecció del president i el secretari general

en ser una solució efectiva de la crisi. Els sis dimitits són Silvestre Gilaberte, dirigent obrer de SEAT, Antoni Albes, ex-responsable de la Zona Franca de Barcelona, Pere Pérez, membre fa dos anys del Comitè de Barcelona, Eudald Carbonell, responsable de Girona, Francesc Baltasar, responsable del Baix Llobregat, i Agustí Valdó, del Comitè Comarcal del Maresme. Els dimitits van abandonar la sala, els quatre primers abans de l'elecció del president i els darrers abans de la votació del Comitè Executiu, però el Comitè Central no va acceptar les dimissions i va encarregar al futur Comitè Executiu gestionar-ne la retirada.

APROVACIÓ DE LA RESOLUCIÓ POLÍTICA I REELECCIÓ DEL COMITÈ EXECUTIU

Finalment, la comissió de resolució va fer la seva proposta, que, amb algunes modificacions, va ser aprovada amb dos vots en contra i vuit abstencions, i la comissió de candidatures va proposar l'elecció de Gregori López Raimundo i Antoni Gutiérrez Díaz com a president i secretari general, respectivament, del partit. És així com López Raimundo va re-assumir la

i 29 en contra; Dolors Calvet, 74 vots a favor i 28 en contra; Jordi Conill, 76 vots a favor, 24 en contra i dues abstencions; Alfons Comín, 84 vots a favor, 16 en contra i dues abstencions; Cipriano Garcia, 89 vots a favor, 10 en contra i tres abstencions; Manuel Linares, 80 vots a favor, 21 en contra i una abstenció; López Bulla, 88 vots a favor, 13 en contra i una abstenció; Antoni Lucchetti, 76 vots a favor, 24 en contra i dues abstencions; Domènec Martínez, 99 vots a favor i tres en contra; Miquel Núñez, 91 vots a favor i 11 en contra; Josep Pardell, 87 vots a favor, 14 en contra i una abstenció; Joan Ramos, 102 vots a favor; Rafael Ribó, 79 vots a favor, 21 en contra i dues abstencions; Josep M. Riera, 100 vots a favor i dos en contra; Rodríguez Rovira, 76 vots a favor, 25 en contra i una abstenció; Josep Salas, 98 vots a favor i quatre en contra; Joaquim Sempere, 78 vots a favor, 23 en contra i una abstenció; Josep Serradell, 67 vots a favor, 35 en contra; Jordi Solé-Tura, 86 vots a favor, 15 en contra i una abstenció; Francesc Trives, 78 vots a favor, 23 en contra i una abstenció; Matias Vives, 88 vots a favor, 13 en contra i una abstenció, i Josep M. Clariana, 93 vots a favor, 8 en contra i una abstenció.

Rafael Ribó, Jordi Solé-Tura i Josep Serradell (d'esquerra a dreta) consumint el torn d'intervencions dels membres del Comitè Executiu.

La segona ofensiva de la dreta

MADRID, 13.— L'oberta i forta ofensiva de l'empresariat contra el projecte de llei d'acció sindical a l'empresa —comparable a la que va emprendre fa uns mesos contra el projecte de Constitució— constituïa la dada política de més gran envergadura dels darrers dies. D'uns dies que, mentre que les depulles mortals del qui fóra president de la Segona República, el socialista Francisco Largo Caballero, tornaven a terra espanyola i eren enterrats al cementiri civil de Madrid, el Congrés del PSP donava llum verda a la unitat amb el PSOE i el màxim dirigent del MPAIAC, Antonio Cubillo, sofria un greu atemptat a Alger.

LA DEMAGÒGIA EMPRESARIAL

En realitat, l'ofensiva de l'empresariat, fonamentalment a través de la CEOE, contra l'esmentat projecte havia començat el mateix moment que el text fou modificat de manera positiva al si de la ponència. Però aquests darrers dies entrava en una fase d'agudització que posava en evidència no solament la demagògia de la gran patronal, sinó també altres qüestions polítiques de primer ordre.

La demagògia es reflectia, per exemple, en intervencions de dirigents empresarials com el mateix president de la CEOE, Carles Ferret Salat, que arribava a dir coses tan galanes com que l'aprovació del text esmentat "equivale a dir adéu al sistema d'economia de mercat" o que "és l'atac més dur que ha patit l'economia de mercat als països occidentals". Quan, en realitat, les modificacions introduïdes al projecte que el govern va enviar al Congrés no anaven pas més enllà de qual-sevol text legal europeu.

ELS INTERESSOS DE LA DRETA

Tanmateix, l'ofensiva empresarial posava també damunt la taula una altra qües-

treball

REDACTORS
COLLABORADORS

Enric Vives (cap de redacció), Toni Albert, M. d'Amposta, Antoni Batista, Francesc J. Castellanos, L. López del Castillo, Enric Cerdà, Albert Farràs, Carles Fortuny, Joaquim G., Gabriel Jaraba, Txiki Laróden, Antoni Lucchetti, Víctor Mora, Teresa Pàmies, Pérez de Ojaguer, Elena Posa, Albert Presas, Rafael Ribó, Ignasi Riera, Jesús María Rodés, Marta Rosés, M.F. Ruiz de Villalobos, Joan Sanjuan, Francesc Vallverdú, Rodrigo Vázquez Prada, Pau Verrié, Pere Vila. Corresponsals: Magda Ballester, Josep Girona, Enric de Gràcia, Angel Lacalle, Manuel Luís, Josep Quintanas, E.J. Ricart, Josep Sivilla, Carles Teixidor.

Confeció: Jaume Ribé.

Fotografies: J. Civit, Jordi Morera, E. Quintana, Jordi Soteras Jr.

Director: Joan Busquet

Redacció, administració i publicitat:
Vallespir, 171, baixos
Barcelona, 14
Teléfono: 2306043
3212195

Edita: PSUC
Imprès a Ingemesa
Dipòsit legal: B 16948-77

sades a perdre l'hegemonia i les regnes d'aquest procés democràtic.

ELS SOCIALISTES S'UNEIXEN

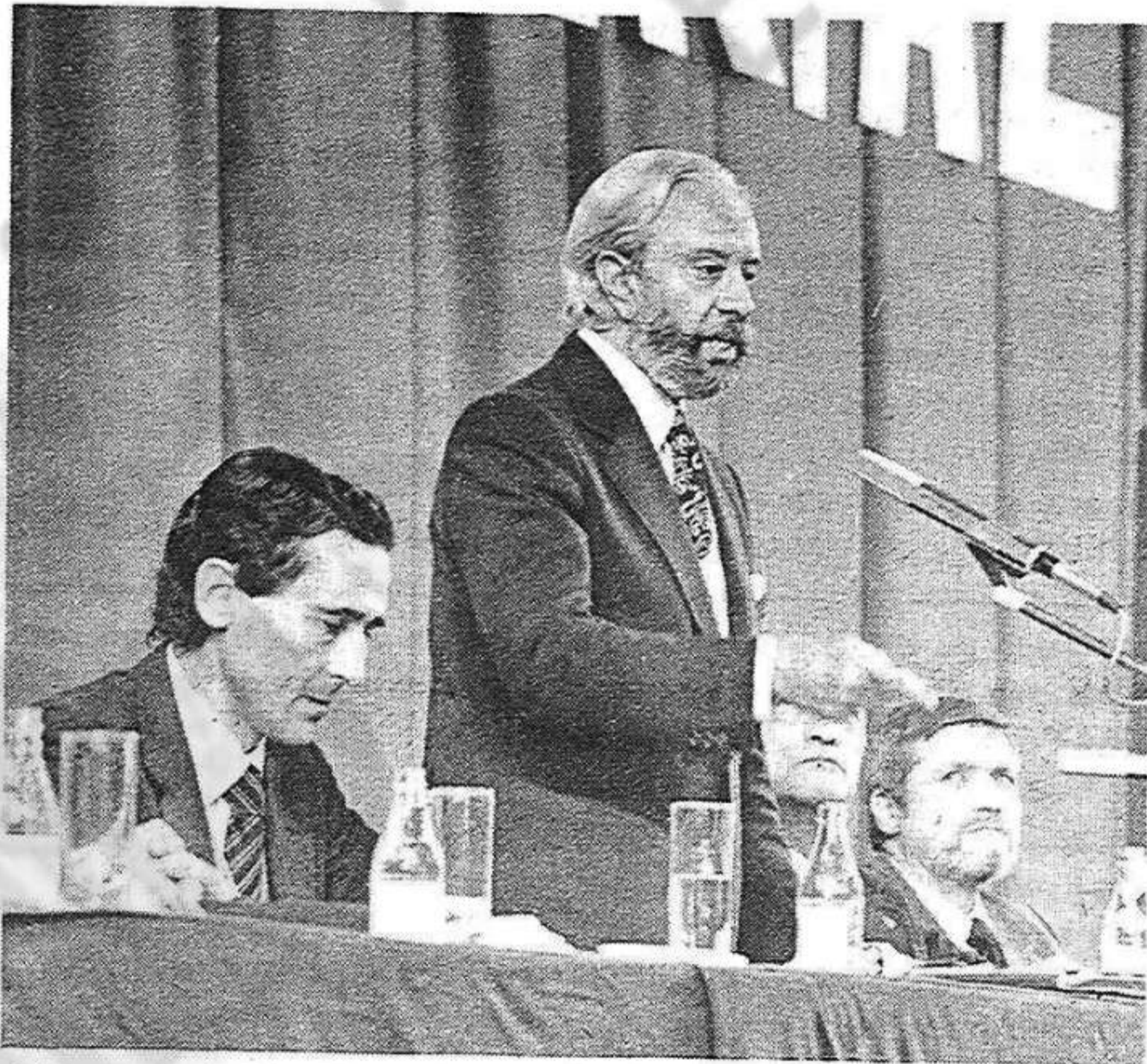
La segona dada d'especial rellevància del procés polític dels darrers set dies el constituïa el Congrés del PSP celebrat a Torremolinos. És a dir, el darrer congrés del partit presidit pel professor Tierno Galvan, en el qual la majoria dels delegats donava la seva conformitat a l'acord d'unitat amb el PSOE que la seva direcció ja havia adoptat fa uns mesos.

Era, doncs, aquesta, una passa decisiva en el camí iniciat pel PSOE, abans del 15 de juny, amb l'objectiu d'esdevenir un gran partit socialista, fusionant i absorbint d'altres partits d'implantació més petita, per tal de presentar-se com una alternativa real de poder. Era també un final previsible i lògic pel que fa al PSP, sobretot a partir del daltabaix que va sofrir a les eleccions generals i de les serioses tensions internes que, des d'aquell mateix moment, s'aprofundiren al seu si de manera greu.

En la seva intervenció davant del Congrés, Tierno Gal-

van posava en relleu dos punts que val la pena tenir en compte. Un d'ells que "els fundadors del PSP pensaven que havien de constituir la peça intermèdia entre socialistes i comunistes, per tal d'evitar l'hostilitat profunda entre ambdues famílies"; un altre, que una de les errades més serioses del PSP va ser "no haver-se adonat de la gran memòria històrica del poble, memòria que va donar el triomf al PSOE a les eleccions generals..."

Mentrestant, d'altres fets polítics perfilaven aquesta darrera setmana. Entre els quals, dos d'alguna transcendència. El primer, l'atemptat, tan greu com estrany, del màxim dirigent del moviment independentista canari MPAIAC, Antoni Cubillo, i, a partir d'ell, la tensió suscitada en les relacions entre els governs d'Algèria i Espanya. D'altre, la signatura per la ponència constitucional de l'informe definitiu que, les properes setmanes, començarà ja a ser objecte de debat al Congrés, moment aquest en què, no fóra gens aventurat dir-ho, l'ofensiva de l'empresariat, que aquests darrers dies s'havia adreçat contra el projecte de llei sindical, tornaria a posar els seus rombes i els seus atacs damunt de la Constitució...

L'empresariat ha llençat una ofensiva contra el projecte de llei d'acció sindical (A la foto de J. Civit, dirigents de la CEOE)

La crisi del PSUC

Una part de l'opinió pública ha viscut aquests dies pendent de la crisi de la direcció del PSUC. I no és debades: com ha reconegut "La Vanguardia" en un comentari editorial, tot allò que afecti positivament o negativament el PSUC té repercussions notables en la política catalana.

Però no és exactament això el que voldríem subratllar en aquest comentari, sinó dos aspectes de la crisi del PSUC i de la seva superació que no sempre —tal com nosaltres ho veiem— han estat suficientment destacats pels observadors polítics. Ens referim al caràcter profundament democràtic del partit i a la seva voluntat de transparència informativa.

Un dels neulers que més sovint s'han carregat damunt les espatlles dels comunistes és precisament la manca de funcionament democràtic del partit i el fet que aquest fos un cos hermètic, tancat sobre si mateix, absolutament impermeable a la crítica de l'opinió i fins i tot de l'opinió comunista. Doncs bé, si alguna cosa es pot dir de la crisi de direcció del PSUC és exactament el contrari: amb totes les debilitats i insuficiències, derivades d'una pesada herència no sempre fàcil d'espolsar-se, el partit dels comunistes de Catalunya ha demostrat el seu tarannà democràtic, la seva capacitat de resoldre, mitjançant l'exercici de la democràcia, els seus propis conflictes, i la seva decisió de sotmetre's al judici de l'opinió pública, informant-la, posant al seu abast les dades que gairebé sempre, pel que fa a d'altres partits, fins i tot els de funcionament intern més democràtic, pertanyen al secret del sumari, accessible només als quadres dirigents. La gènesi de la crisi, el seu desenvolupament, l'actitud dels seus protagonistes principals, la solució adoptada pel Comitè Central, tot allò que Antoni Gutiérrez Díaz va explicar davant els informadors, ho trobarà el lector en aquest número de TREBALL. Sense embuts, amb un rebuig explícit de la fillosòfia del "aquí no ha passat res", tan pròpia dels qui temen el rigor de la crítica i malden per amagar les pròpies misèries.

La transparència del PSUC s'havia demostrat durant el IV Congrés i la I Conferència, totes les sessions dels quals van estar obertes a la premsa; però mai com ara no havia estat tan clara. Això, doncs, no respon a la necessitat concreta de canalitzar per vies pròpies una informació que era al carrer amb lògiques o interessades deformacions, sinó al caràcter mateix del PSUC.

Un partit que és democràtic no solament per la seva contribució a la lluita per la democràcia i, ara, per la seva consolidació, sinó també perquè les seves normes de funcionament intern es basen en el principi de la democràcia i, més precisament, en les normes d'allò que en diem el centralisme democràtic. I perquè el funcionament democràtic del partit és una exigència i una garantia d'avançar cap al socialisme en llibertat a través de la revolució de la majoria. És a dir, és una condició del projecte "eurocomunista" del PSUC, refermat ara pel Comitè Central en la seva darrega reunió.

El dit a l'ull

per IGNASI RIERA

Rosa d'abril

Ha fet mal temps, enguany. Com és gairebé habitual a l'abril. Si toca setmana santa, plou; el dia del llibre, plou. Mes propici per als constipats. Mes d'aires republicans, i montserratins. I Capadòcia al cor, mentre Sant Jordi (l'ex-sant Jordi) mata l'aranya, amb ulls sinistres de terrorista ultradretana. Fa mal temps, enguany.

I, seguint els nostres avantpassats mags o alquimistes, recordarem també que és un mes de malediccions numèriques: el 15..., sí, el 15 farà quaranta anys que moria a París el gran poeta César Vallejo. El 15 que ve després del 14 republicà. El quinze, que ara té nom de tesi.

Mes estrany. Que ens portarà al record l'aniversari d'una manifestació de capellans que es queixaven contra les tortures a l'estudiant d'enginyers Joaquim Boix.

Mes de consens (a mitges) constitucional. I també de la fusió PSP-PSOE. Mes, sobretot, de fires i congressos. (I mentre saludem fraternalment els companys del PSAN, alertem contra les temptatives d'un tal Areilza, que les històries diuen que fou ministre (franquista) i monàrquic.)

Mes de les finals anticipades: el Joventut de Badalona va fer fi-

ga a Pineda... i endebades el Barça-bàsquet-ball es desfeia del Madrid, capital d'una gran colònia USA. D'altra banda, l'Atlètic del Manzanara (una mena de Volga sense influències leninistes i sense remers romàntics) regalava la corona al Reial. (I no sé encara el resultat del debat Philips-Més-que-un-club, que avui és dimarts, i plou, i al Camp Nou la reunió serà demà, dimecres.)

Mes de "La calle" revista que resideix a Madrid, com l'autonomia catalana. Diuen (els papers) que "La calle" fa forat, malgrat la infàmia de les seves cobertes.

Mes de sopars i de presentacions anticipades de llibres. (Aviat hauré de parlar d'Ausiàs March i de l'admiradíssim Miquel Martí Pol, a qui els de la Plana de Vic preparen un homenatge gran com un campanar).

(—¿I no dius res de l'evasió de capitals de la Franca? —No, noi, no. Que això ja ni és notícia!)

Doce grados en Caspe 6. La Radio. ¿No ha passat res, a la torreta psuquera? Jo, que sóc home sense pretensions, prefereixo parlar del temps. Ha fet mal temps, enguany. Com és gairebé habitual a l'abril...

La setmana a Catalunya

Tarradellas: esperant els resultats del viatge

El president de la Generalitat de Catalunya, Josep Tarradellas, s'ha entrevistat una altra vegada amb el cap del govern espanyol Adolfo Suárez. L'atenció de la vida pública catalana, continua, doncs, centrada a Madrid. En ambients polítics i periodístics s'especula amb la possibilitat que aquest dissabte, quan la nostra edició de TREBALL sigui ja al carrer, se sàpiga definitivament quines competències pot transferir immediatament l'administració central a la Generalitat. Amb un comunicat conjunt podria acabar la visita del president, allargada bastant més que no s'esperava.

DISSABTE, DECLARACIÓ CONJUNTA

Durant una altra setmana, el president de la Generalitat de Catalunya, Josep Tarradellas, ha mantingut entrevistes amb alts càrrecs de l'administració central. Sens dubte la més important és la tercera trobada amb el cap del govern, Adolfo Suárez, reunió en la qual, pressumiblement, s'abordaren les competències que l'Estat pot transferir ara ja a la nostra institució preautonòmica. Les declaracions de Tarradellas en sortir de l'entrevista foren extremadament cautes, i sempre en el terreny diplomàtic de les impressions molt generals. Sembla ser que el mutisme informatiu que envolta la visita del president de la Generalitat es trenca dissabte amb una declaració conjunta amb el govern, assenyalant ja possibles transferències concretes.

En els cercles polítics catalans l'optimisme és només moderat. Alguns ministeris continuen expressant una reticència claríssima a la transferència de funcions a la Generalitat i, d'altra banda, no falten els qui creuen que l'estada del president Tarradellas a Madrid s'està allargant massa, en detriment de la seva imatge com a representant de les aspiracions del poble de Catalunya. En aquest sentit el senador Josep Benet —malgrat haver acudit amb Tarradellas a la recepció que el Se-

nat oferí al president— ha dit en un míting de l'Entesa celebrat a Sabadell que "la solució als problemes específics del nostre poble no resideix a Madrid sinó a Catalunya, on realitzem la nostra pràctica social".

LA CAMPANYA DE L'ENTESA, ENDAVANT

En relació amb les aspiracions catalanes a l'autogovern, en el marc d'una Constitució democràtica per a tots els pobles d'Espanya, cal destacar l'empenta que la campanya de l'Entesa està tenint aquests dies, a la vigília de la jornada de Sant Jordi tradicionalment reivindicativa —al costat de la de l'11 de setembre— de les aspiracions nacionals i democràtiques de Catalunya. S'estan celebrant actes a Arenys, Mollet, Berga, Santa Coloma de Gramenet, l'Hospitalet, Vilanova i la Geltrú, Terrassa, Lleida i a diversos barris de la ciutat de Barcelona. En tancar el nostre número encara no es coneixen els detalls del possible acte central a celebrar diumenge, dia 23, al voltant justament de la campanya de la Diada serà, un cop més, l'explicitació al carrer, a través d'una mobilització serena i conscient, de la voluntat del poble. Està ben clar que el que es reivindicarà per Sant Jordi, com es feu l'Onze de Setembre, no són únicament les institucions —tot i la seva cabdal importància— o un patrimoni cultu-

ral i històric. En reivindicar la Constitució democràtica i l'Estatut d'Autonomia, el poble de Catalunya està exigint el dret a la seva existència nacional en el marc de la solidaritat amb tots els pobles d'Espanya i en un context de llibertats i garanties que impedeixin que aquests drets no puguin ser mai més arrabassats. Però al mateix temps —i la serena combativitat de la classe obrera els darrers dies ens ho demostra— el poble de Catalunya s'expressa també inequívocament per un model més just de societat, per una nova concepció fins i tot de les relacions al si d'una societat de funcionament democràtic, basades en una àmplia participació popular, en la descentralització i en el protagonisme dels més directament afectats o interessats.

EL CONGRÉS DE CONVERGÈNCIA DEMOCRÀTICA

Canviem de tema per destacar la importància que té el V Congrés de Convergència Democràtica de Catalunya previst per aquest final de setmana. Els eixos del Congrés, segons han declarat a la premsa els dirigents de CDC, seran el refermament del partit com a nacionalista, la ratificació del programa social-democrata i reiterar la voluntat de seguir ocupant l'espai del centre-esquerra. Especial interès desvetllen les anunciades intervencions de Jordi Pujol i Miquel Roca Junyent, secretari general i secretari general adjunt de CDC, respectivament. El primer, amb tota se-

guretat, abordarà l'actuació de CDC al Parlament i les seves relacions amb el govern, fent-se ressò de l'inquietud desvetllada entre certes bases militants de l'eventual entrada de dirigents de Convergència a l'equip ministerial d'Adolfo Suárez com a contrapartida al suport de la Minoria Catalana en el Congrés de Diputats. Miquel Roca sembla que abordarà més aviat la política municipal que ha de seguir CDC davant de les properes eleccions. En ambdós casos, allò que es planteja amb més força és la política d'aliances d'aquest partit, que encara no ha aconseguit fer-se amb l'hegemonia del centre i del centre-esquerra. Si bé sembla fora de dubte que el Partit Socialista Reagrupament tard o d'hora acabarà unint-se als socialistes (PSC-PSOE), l'existència d'altres grups com ERC, Front Nacional, Estat Català, d'una banda, i la presència, encara que reduïda, d'Unió Democràtica de Catalunya, d'altra, poden restar-li incidència. L'aparició de la Unió de Centre de Catalunya, per la dreta, ajuda a complicar més el panorama i a deixar el centre encara com un terreny poc definit i en fase de resituació. Els dirigents de CDC tenen molt interès a subratllar el caire sucursalista d'UCD, si bé sembla que un sector del partit de Jordi Pujol creu que el combat contra el sucursalisme no hauria de passar per les paraules sinó per una efectiva col·laboració amb els sectors més catalanistes dels homes de Suárez a Catalunya.

CARLES FORTUNY

Constitució: signat el projecte

La convocatòria de les eleccions generals del 15 de juny no determinava que el Parlament que en sorgís pogués definir-se com a constituent. Recordem l'oposició d'Aliança Popular a "començar de zero" i les definicions imprecises que sobre la qüestió feia la UCD. El pes dels vots va ser definitiu per decantar la balança.

Però el pes del vot democràtic ha aconseguit alguna cosa més que obrir el camí devers una nova constitució, ha possibilitat que aquesta sigui de tots, és a dir, democràtica.

Vuit mesos llargs han calgut perquè la ponència elaborés un projecte de constitució, projecte que va ser signat dilluns, dia 10, i que ara passarà a ser discutit a la comissió de Corts corresponent i al ple del Congrés. No li ha estat fàcil a la ponència posar-se d'acord; acord relatiu si tenim en compte que una sèrie de punts conflictius han quedat penjats.

El ponent comunista Solé-Tura afirmava que, malgrat les dificultats de les darrers setmanes (a les quals no és aliena la dimissió de la ponència del representant socialista Peces Barba), en un 80 per cent de les qüestions s'ha arribat al consens, mentre que en el 20 per cent que resta s'han fixat les bases per arribar a un acord.

La discussió parlamentària que s'iniciarà vindrà marcada per dos factors: la pressa i el consens. Hi ha la impressió que amb corregudes i sense entrebancs el referèndum que ha de sentenciar la Constitució podria convocar-se cap a finals de juliol; si no és així, no tindrem referèndum fins després de l'estiu. Aquesta pressa ve justificada fonamentalment per la promesa del govern de convocar eleccions municipals tan bon punt s'hagi aprovat la Constitució.

Pel que fa al consens no hem d'oblidar una sèrie de punts conflictius, entre ells el paper del Parlament, l'educació i les autonomies. Seria molt greu que els debats a l'entorn d'aquests punts, on encara no ha estat possible l'acord, produïssin una bipolarització entre UCD més Alianza Popular i les altres forces polítiques. Si s'arriba a aquest extrem, tots sabem qui s'emportaria l'aigua al seu molí a canvi de produir una divisió del país de conseqüències imprevisibles.

Mantenir l'actual equilibri polític, evitant la formació de blocs, i fer participar al debat la gran majoria de la població, és el camí per aconseguir una constitució vàlida per a tothom. Perquè les eleccions municipals puguin celebrar-se com més aviat millor.

J.S.E.

filars prim

per RAFAEL RIBO

¿Per què acció sindical?

Es comença a produir un gran aldarull empresarial a l'entorn del projecte de "lleis de representació dels treballadors a les empreses" o, més ben dit, "d'acció sindical". Destacats dirigents empresarials s'estan exclamant en conèixer les discussions de la ponència de les Corts que estudia aquell tema, i els esquitxos d'aquestes exclamacions arriben de forma alarmista fins a New York, capital del capitalisme mundial. Allà, Carles Ferrer Salat ha arribat a dir que aquell projecte pot representar la "desaparició de l'empresa i de l'economia lliure de mercat". Ens hem de demanar, davant d'actituds tan enfurismades i aquestes prediccions apocalíptiques, el perquè d'aquestes i a quin context sociopolític les hem de situar.

El tema sindical, dels sindicats de classe, sembla ser, no pas casualment, un tema "conflictiu" en el procés de canvi democràtic a l'Estat espanyol. El ple reconeixement dels sindicats, del dret a la sindicació, de l'activitat sindical a les empreses, coneix, en el seu conjunt, un notable endarreriment respecte a la gran majoria de propostes de normalització democràtica.

Avui, a l'Estat espanyol encara no s'han resolt qüestions tan elementals com són la de la devolució del patrimoni sindical; s'han celebrat unes eleccions en les quals, malgrat l'oposició i obstaculització del govern, els treballadors han sabut elegir els seus representants. Els sindicats apareixen, malgrat totes les dificultats, de forma creixent en l'escena laboral. I ara reivindiquen el dret d'acció sindical. La UCD vol, en la discussió del projecte al·ludit, retallar els drets aconseguits a l'etapa franquista amb el sindicat verticalista.

Hom pretén, per exemple, limitar i reduir les facultats i els horaris dels representants sindicals a les empreses. La patronal afirma que primer de tot cal solucionar els greus problemes econòmics del país i després ja parlarem de regulació de

relacions laborals (declaracions de J. M. Cuevas, president de la comissió de relacions laborals de la CEOE).

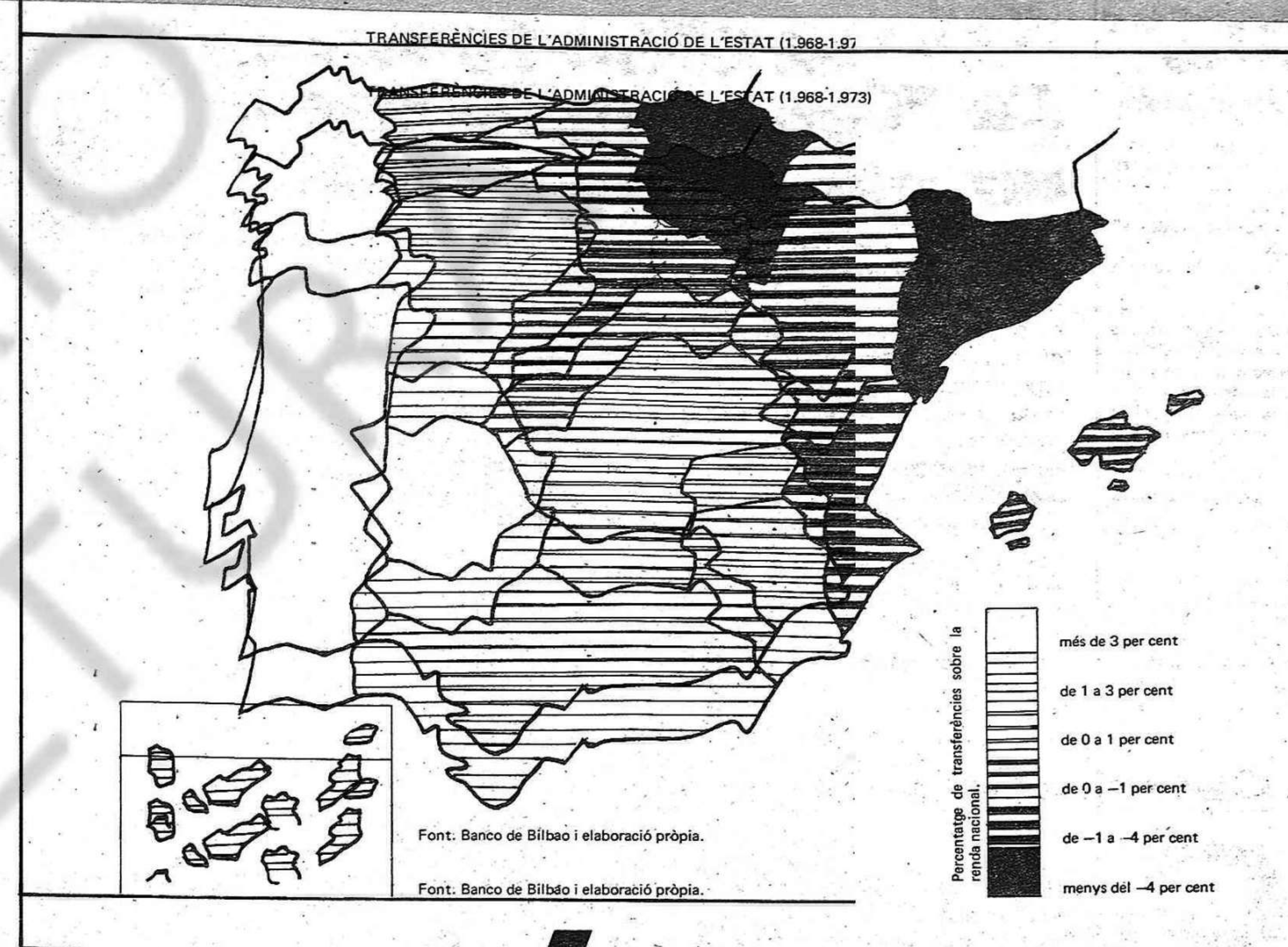
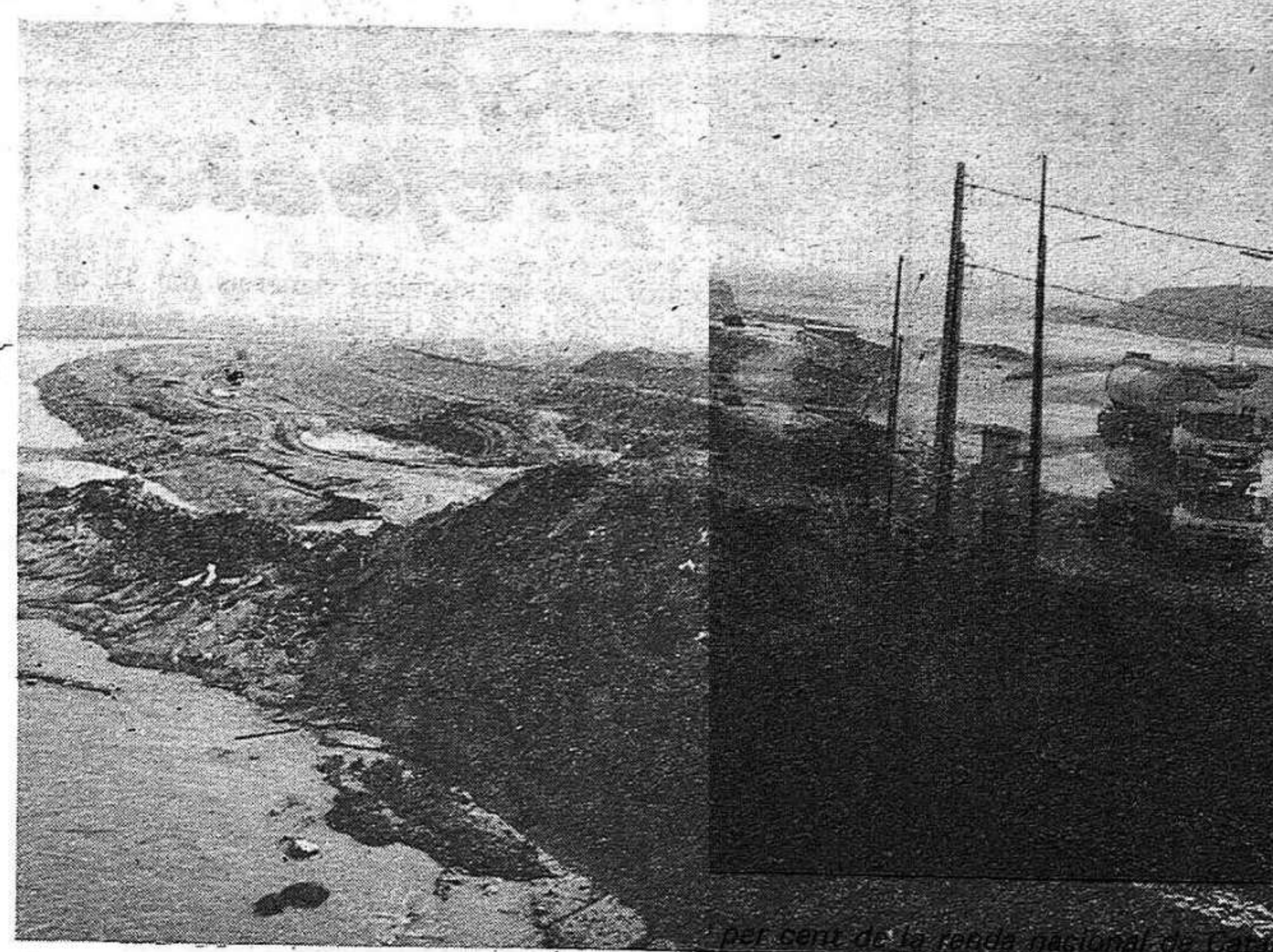
Però nosaltres hem de respondre que, precisament per solucionar els greus problemes econòmics del país, que afecten tothom i especialment els treballadors, cal clarificar les relacions laborals i regular l'acció sindical. Així els treballadors podran dir la seva i fer sentir la seva veu sobre els temes i les decisions que els afecten tan directament.

Cal la màxima unitat sindical per fer front a aquestes maniobres limitadores i per aconseguir la garantia dels drets dels treballadors i dels seus representants. Les assemblees a les empreses, els comitès d'empresa i les seccions sindicals són instruments per actuar coordinadament per tal d'avançar en aquella direcció. En primer lloc, per consolidar les possibilitats d'activitat reivindicativa sindical en la negociació dels convenis, en parlar de l'atur, dels expedients, de l'absentisme, de la productivitat, etc. Però, en segon lloc, per afirmar el paper de la classe obrera, tal com formulem en el nostre projecte polític, en la tasca de participació des de la base per tal d'establir noves formes de democràcia. Aquí ens juguem el futur de tota una nova concepció, política i sindical, d'un sindicalisme que no s'amoïna només pels salaris o pels convenis sinó que, endemés, s'adreça a aconseguir poder dins de les empreses per controlar democràticament el procés productiu. Els treballadors han de disposar d'informació de la marxa de les empreses, però també han de poder influir en les decisions.

Una vertadera política de consens ha d'expressar-se en la consolidació d'aquests objectius, sense més entrebancs per part de l'anomenada dreta civilitzada. Per això cal una gran tasca de clarificació i de mobilització de la classe obrera que, en la perspectiva del primer de maig vinent, es disposi a conquerir aquestes mesures tan importants.

Durant la seva estada a Madrid, el president Tarradellas va conversar amb el Senador de l'Entesa Josep Benet, moment que recull la fotografia.

"Que no retorni més del 10 per cent de la renda nacional de Catalunya no vol dir que els serveis que corren a compte de l'Estat estan mal atesos, que cal substituir les escoles públiques per escoles privades, que cal fer més autopistes de peatge per substituir unes carreteres insuficients..."

Cal un nou model de les relacions econòmiques

Catalunya paga 1.500 milions de pessetes a l'Estat i Roma es rep la meitat

El tema de les relacions econòmiques entre Catalunya i la resta de l'estat espanyol no ha perdut mai actualitat. En aquests moments, però, té un caràcter molt particular ja que es tracta d'omplir el buit de la pre-autonomia i també de trobar fórmules vàlides d'expressar la solidaritat entre els pobles de Catalunya, tal com reclama el projecte de Constitució. A les previsions econòmiques, i en què cal transformar-les per donar plena satisfacció a les aspiracions d'autogovern del poble de Catalunya.

Un aspecte d'aquestes relacions econòmiques és el que fa referència al comportament del sector públic, sobre el qual ja hi ha nombroses reflexions i estudis quantitatis. El caràcter intuitiu d'aquelles reflexions o la condició aproximativa de les estimacions quantitatives no han estat inconvenient perquè unes i altres hagin jugat, durant els darrers anys, com un element força important en la represa de consciència nacional del poble català.

El component més important del sector públic el constitueixen els pressupostos generals de l'Estat. No únicament perquè és el de major volum, més que la Seguretat Social, el crèdit oficial i els valors públics, sinó perquè és on s'origina el major déficit, per on s'escolen més recursos. És per això, i per la dificultat d'esbrinar els altres components del sector públic, que aquest treball se centra en els fluxos financers que es deriven dels pressupostos generals de l'Estat.

LES ESTADÍSTIQUES NO MILLOREN

El primer advertiment que cal fer, com ja és habitual, és que les dades estadístiques de caràcter públic no permeten fer més que aproximacions sobre les transferències que s'originen entre l'Estat i Catalunya. La cosa greu, però, no és la pobresa estadística sinó el fet que amb el temps no milloren substancialment les

Ingressos de l'Administració central 1.975 (milions de pessetes)		Ingressos de l'Administració central 1.975 Catalunya de peses d'Espanya		Dir. Gen. Tresor	Total
Impostos directes	61.426	179.298	66.271	245.569	326.996
Impostos indirectes	50.938	182.896	48.884	248.938	328.998
Impostes directes i indirectes	112.364	362.194	115.155	494.507	655.994
Altres ingressos	688	3.588	43.363	47.639	48.000
Transferències corrents		1.479	17.948	19.427	19.425
Total ingressos	113.052	373.651	133.466	506.974	684.844
% sobre el total	10,41	54,62	25,97	100,00	
% sobre el total regionalitzat	132,84	372,34	177,315	682,646	
% sobre el total	19,41	54,62	25,97	100,00	
% sobre el total regionalitzat	20,22	73,78			

(Font: Ministeri d'Hisenda i elaboració pròpia)

estadístiques del Ministeri d'Hisenda (Estadísticas Presupuestarias y de Cuentas del Estado) i del Servei de Estadística de Espanya (Estadísticas de España).

Les relacions econòmiques de Catalunya amb la resta de l'Estat també depenen de la mobilització unitària de tot el poble.

QUÈ REP CATALUNYA?

QUÈ REP CATALUNYA? És difícil dir-ho amb precisió, ja que la participació de Catalunya en els ingressos de l'Estat és molt baixa. El 1975, Catalunya va pagar 1.500 milions de pessetes a l'Estat, però només en va rebre 682,646 milions. Això significa que Catalunya està pagant més del doble del que rep. A més, la participació de Catalunya en els ingressos de l'Estat és molt baixa, ja que només representa el 10,41 per cent dels ingressos totals de l'Estat.

Estimació dels ingressos de l'Administració central 1.975		Estimació dels ingressos de l'Administració central 1.975 Catalunya de peses d'Espanya		Dir. Gen. Tresor	Total
Impostos directes	61.426	179.298	66.271	245.569	326.996
Impostos indirectes	50.938	182.896	48.884	248.938	328.998
Impostes directes i indirectes	112.364	362.194	115.155	494.507	655.994
Altres ingressos	688	3.588	43.363	47.639	48.000
Transferències corrents		1.479	17.948	19.427	19.425
Total ingressos	113.052	373.651	133.466	506.974	684.844
% sobre el total	10,41	54,62	25,97	100,00	
% sobre el total regionalitzat	132,84	372,34	177,315	682,646	
% sobre el total	19,41	54,62	25,97	100,00	
% sobre el total regionalitzat	20,22	73,78			

(Font: elaboració pròpia)

restes. Ja que va ingressar 1.500 milions, el valor de les transferències netes a Catalunya és de 682,646 milions de pessetes, és a dir, aproximadament la meitat de la seva participació als ingressos totals de l'Estat.

QUÈ REP CATALUNYA?

QUÈ REP CATALUNYA? És difícil dir-ho amb precisió, ja que la participació de Catalunya en els ingressos de l'Estat és molt baixa. El 1975, Catalunya va pagar 1.500 milions de pessetes a l'Estat, però només en va rebre 682,646 milions. Això significa que Catalunya està pagant més del doble del que rep. A més, la participació de Catalunya en els ingressos de l'Estat és molt baixa, ja que només representa el 10,41 per cent dels ingressos totals de l'Estat.

Estimació dels ingressos de l'Administració central 1.975		Estimació dels ingressos de l'Administració central 1.975 Catalunya de peses d'Espanya		Dir. Gen. Tresor	Total
Impostos directes	61.426	179.298	66.271	245.569	326.996
Impostos indirectes	50.938	182.896	48.884	248.938	328.998
Impostes directes i indirectes	112.364	362.194	115.155	494.507	655.994
Altres ingressos	688	3.588	43.363	47.639	48.000
Transferències corrents		1.479	17.948	19.427	19.425
Total ingressos	113.052	373.651	133.466	506.974	684.844
% sobre el total	10,41	54,62	25,97	100,00	
% sobre el total regionalitzat	132,84	372,34	177,315	682,646	
% sobre el total	19,41	54,62	25,97	100,00	
% sobre el total regionalitzat	20,22	73,78			

(Font: elaboració pròpia)

restes. Ja que va ingressar 1.500 milions, el valor de les transferències netes a Catalunya és de 682,646 milions de pessetes, és a dir, aproximadament la meitat de la seva participació als ingressos totals de l'Estat.

QUÈ REP CATALUNYA?

QUÈ REP CATALUNYA? És difícil dir-ho amb precisió, ja que la participació de Catalunya en els ingressos de l'Estat és molt baixa. El 1975, Catalunya va pagar 1.500 milions de pessetes a l'Estat, però només en va rebre 682,646 milions. Això significa que Catalunya està pagant més del doble del que rep. A més, la participació de Catalunya en els ingressos de l'Estat és molt baixa, ja que només representa el 10,41 per cent dels ingressos totals de l'Estat.

Estimació dels ingressos de l'Administració central 1.975		Estimació dels ingressos de l'Administració central 1.975 Catalunya de peses d'Espanya		Dir. Gen. Tresor	Total
Impostos directes	61.426	179.298	66.271	245.569	326.996
Impostos indirectes	50.938	182.896	48.884	248.938	328.998
Impostes directes i indirectes	112.364	362.194	115.155	494.507	655.994
Altres ingressos	688	3.588	43.363	47.639	48.000
Transferències corrents		1.479	17.948	19.427	19.425
Total ingressos	113.052	373.651	133.466	506.974	684.844
% sobre el total	10,41	54,62	25,97	100,00	
% sobre el total regionalitzat	132,84	372,34	177,315	682,646	
% sobre el total	19,41	54,62	25,97	100,00	
% sobre el total regionalitzat	20,22	73,78			

(Font: elaboració pròpia)

restes. Ja que va ingressar 1.500 milions, el valor de les transferències netes a Catalunya és de 682,646 milions de pessetes, és a dir, aproximadament la meitat de la seva participació als ingressos totals de l'Estat.

QUÈ REP CATALUNYA?

QUÈ REP CATALUNYA? És difícil dir-ho amb precisió, ja que la participació de Catalunya en els ingressos de l'Estat és molt baixa. El 1975, Catalunya va pagar 1.500 milions de pessetes a l'Estat, però només en va rebre 682,646 milions. Això significa que Catalunya està pagant més del doble del que rep. A més, la participació de Catalunya en els ingressos de l'Estat és molt baixa, ja que només representa el 10,41 per cent dels ingressos totals de l'Estat.

Estimació dels ingressos de l'Administració central 1.975		Estimació dels ingressos de l'Administració central 1.975 Catalunya de peses d'Espanya		Dir. Gen. Tresor	Total
Impostos directes	61.426	179.298	66.271	245.569	326.996
Impostos indirectes	50.938	182.896	48.884	248.938	328.998
Impostes directes i indirectes	112.364	362.194	115.155	494.507	655.994
Altres ingressos	688	3.588	43.363	47.639	48.000
Transferències corrents		1.479	17.948	19.427	19.425
Total ingressos	113.052	373.651	133.466	506.974	684.844
% sobre el total	10,41	54,62	25,97	100,00	
% sobre el total regionalitzat	132,84	372,34	177,315	682,646	
% sobre el total	19,41	54,62	25,97	100,00	
% sobre el total regionalitzat	20,22	73,78			

(Font: elaboració pròpia)

restes. Ja que va ingressar 1.500 milions, el valor de les transferències netes a Catalunya és de 682,646 milions de pessetes, és a dir, aproximadament la meitat de la seva participació als ingressos totals de l'Estat.

Percent ingressos	
Extremadure	8,15 o/o
Galícia	3,12 o/o
Cantària	2,95 o/o
Múrcia	2,90 o/o
Catalunya Nord	2,38 o/o
Castella	1,88 o/o
Castella la Nova	1,74 o/o
Castella la Vel	0,97 o/o
València	-0,47 o/o
País Valencià	-0,47 o/o
País Valencià	-2,76 o/o
País Valencià	-3,82 o/o
Euskadi	-4,48 o/o
Catalunya Nord	-10,35 o/o

(Font: Banco de Bilbao i elaboració pròpia)

QUÈ REP CATALUNYA?

QUÈ REP CATALUNYA? És difícil dir-ho amb precisió, ja que la participació de Catalunya en els ingressos de l'Estat és molt baixa. El 1975, Catalunya va pagar 1.500 milions de pessetes a l'Estat, però només en va rebre 682,646 milions. Això significa que Catalunya està pagant més del doble del que rep. A més, la participació de Catalunya en els ingressos de l'Estat és molt baixa, ja que només representa el 10,41 per cent dels ingressos totals de l'Estat.

Estimació dels ingressos de l'Administració central 1.975		Estimació dels ingressos de l'Administració central 1.975 Catalunya de peses d'Espanya		Dir. Gen. Tresor	Total
Impostos directes	61.426	179.298	66.271	245.569	326.996
Impostos indirectes	50.938	182.896	48.884	248.938	328.998
Impostes directes i indirectes	112.364	362.194	115.155	494.507	655.994
Altres ingressos	688	3.588	43.363	47.639	48.000
Transferències corrents		1.479	17.948	19.427	19.425
Total ingressos	113.052	373.651	133.466	506.974	684.844
% sobre el total	10,41	54,62	25,97	100,00	
% sobre el total regionalitzat	132,84	372,34	177,315	682,646	
% sobre el total	19,41	54,62	25,97	100,00	
% sobre el total regionalitzat	20,22	73,78			

(Font: elaboració pròpia)

restes. Ja que va ingressar 1.500 milions, el valor de les transferències netes a Catalunya és de 682,646 milions de pessetes, és a dir, aproximadament la meitat de la seva participació als ingressos totals de l'Estat.

Percent ingressos	
Extremadure	8,15 o/o
Galícia	3,12 o/o
Cantària	2,95 o/o
Múrcia	2,90 o/o
Catalunya Nord	2,38 o/o
Castella	1,88 o/o
Castella la Nova	1,74 o/o
Castella la Vel	0,97 o/o
València	-0,47 o/o
País Valencià	-0,47 o/o
País Valencià	-2,76 o/o
País Valencià	-3,82 o/o
Euskadi	-4,48 o/o
Catalunya Nord	-10,35 o/o

(Font: Banco de Bilbao i elaboració pròpia)

La incertesa de les municipals

Tenim una llei d'eleccions municipals però no tenim cap llei que digui quan s'ha d'aplicar. D'aquesta manera la convocatòria electoral queda en mans del Govern de la UCD que n'ha fet un instrument partidista.

Promeses i incompliments han estat una constant del Govern en relació amb les eleccions municipals, des de l'anunci de la seva convocatòria per a finals de l'any 77, fins a les darreres declaracions de Martín Villa al Congrés explicant que tindrien lloc tan bon punt fos aprovada la Constitució.

És evident que la UCD guarda aquesta pedra a la butxaca esperant el moment més propici per a ella, sense importar-li gaire la situació de degradació on han arribat els nostres municipis. Ningú no posa avui en dubte la necessitat de situar la Constitució abans de les municipals, tal com estan les coses. Però cal establir d'una forma definitiva la data electoral, que haurà de ser immediatament després d'aprovar la Constitució.

En aquest sentit, la ponència del Senat sobre el projecte de llei d'eleccions municipals pensa proposar el dia 15 de setembre com a data límit de la convocatòria, i preveu, si no s'hagués aprovat encara la Constitució, que es fixi 30 dies després de la celebració del referèndum constitucional.

Una fórmula d'aquesta mena serviria per acabar amb la incertesa que hi ha hagut fins ara en relació amb les eleccions municipals i per posar fi a les arbitriats de la UCD.

J.S.E.

Consens per sortir de la crisi

La "Carta de Terrassa": un pla d'urgències

Després d'una impressionant concentració contra la crisi i l'atur convocada per Comissions Obreres, es reunien a Terrassa el passat mes d'octubre representants dels partits polítics, de centrals sindicals, d'organitzacions empresarials i de l'Ajuntament per trobar una sortida conjunta a la greu situació de crisi que travessa la ciutat. El resultat d'aquella i de successives reunions fou un document aprovat per totes les forces esmentades en el qual es proposaven una colla de mesures que havien de permetre trobar una sortida a la crisi que no fos únicament pagada pels treballadors.

En el document es recollien mesures de contenció de preus, d'accions municipals, de realització de grans obres, com la Residència de la Mancomunitat i la de Mossèn Homs, i es proposava l'inici de la construcció de diversos Instituts, guarderies, escoles, consultoris mèdics i obres de sanejament i infraestructura que haurien d'anar a càrrec del pressupost de 40.000 milions de pessetes acordat al Pacte de la Moncloa. Al mateix temps, es prenia mesures de control de les oficines de col·locació per part de les centrals sindicals i organitzacions empresarials i s'urgia al Ministeri de Treball l'adequada dotació de mitjans a aquestes oficines. S'exigia l'amnistia laboral i es proposava una comissió de control dels expedients de crisi. Finalment, es proposava al govern la declaració de zona especialment afectada per l'atur i l'adopció de les mesures pertinents per

afrontar aquesta greu situació.

La tramitació del document i la negociació de les mesures que s'hi contemplaven s'ha anat allargant amb la passivitat de l'administració municipal, incapaç d'agilitzar qualsevol sortida a la crisi, i mentrestant la situació s'ha agreujat encara més. A les empreses en crisi, com Fontanals o Onandia, se n'hi han sumat d'altres com Manufatures Roca, Magepsa, Jenny Sanllehí, Catex i moltes d'altres que, unides a la infinitat d'expedients de regulació, de suspensió o de rescissió de contracte fan que la situació social es deteriori diàriament i que el nombre de parats a Terrassa s'acosti als 10.000. I podem dir que avui Terrassa es troba davant d'un futur incert com a conseqüència del deteriorament greu de la indústria tèxtil, que ha estat la base de l'economia local, i

de la manca de creació de nous llocs de treball en altres sectors productius amb més perspectives.

Qui ha patit més directament aquesta situació han estat els treballadors i, per iniciativa de les centrals sindicals, ara s'han celebrat noves reunions entre les forces que van signar el primer document per tal de revisar-lo i adequar-lo a la nova situació. El resultat ha estat un Pla d'Urgències signat per l'Ajuntament de Terrassa, les centrals sindicals CCOO, UGT i CSUT, l'organització patronal CECT (Confederació Empresarial de la Comarca de Terrassa) i els partits AP, UDC, CDC, EDC, ERC i PSUC. Els socialistes (PSC(C), PSOE, PSC(R) i FNC), encara que no han signat el document a causa de la seva decisió de no estar presents a les negociacions, hi han manifestat el seu suport, cosa que

Concentració contra la crisi davant l'ajuntament de Terrassa (Foto d'arxiu).

també ha fet l'USO. Aquest Pla d'Urgències serà presentat els propers dies al vicepresident del govern, Abril Martorell, i enviat als altres membres del govern, als consellers de la Generalitat i als parlamentaris catalans.

Això no obstant, les centrals sindicals són molt conscients que sense una pressió popular aquest Pla d'Urgències pot quedar-se en paper mullat o ajornar-se indefinidament la seva aplicació. Per això van convocar, el dissabte dia 8, un gran acte de masses

a l'Estadi Municipal, on van intervenir els secretaris locals de CCOO, UGT, USO i CSUT i que va ser una ferma demostració de la voluntat dels treballadors de trobar una sortida favorable a la crisi, per la defensa del lloc de treball i per l'aplicació del Pla d'Urgències, i va significar un suport de masses a uns acords que avui es presenten com l'única via de sortir de la crisi industrial amb el consens de tots els sectors socials de la ciutat.

PAU MONTERDE

Puntualitzacions del PSUC

Els ajuntaments, responsables de la gestió municipal

El 6 d'abril, el PSUC ha fet públic un comunicat que transcrivim textualment:

El Partit Socialista Unificat de Catalunya, davant de les informacions que han aparegut a alguns mitjans de comunicació pel que fa a la nostra posició sobre les eleccions municipals, recorda:

1) Som partidaris, com hem dit des del 15 de juny de 1.977, que les eleccions municipals se celebrin com més aviat millor. En aquest sentit s'ha pronunciat repetidament la Comissió Nacional de Partits Polítics. El PSUC, com altres partits (socialistes, Minoria Catalana, etc.), va defensar a les Corts una disposició addicional a la Llei Electoral Municipal que fixava un termini de tres mesos des de l'aprovació de la Llei per celebrar les eleccions (s'haurien de fer el juny).

La responsabilitat del retard de les eleccions és del govern i de la UCD que, amb els vots d'Aliança Popular, va fer suprimir aquesta disposició.

El govern s'ha compromès a convocar les eleccions municipals a la tardor, un cop aprovada la Constitució. Continuem pensant que caldria fer les eleccions municipals abans, però prenem nota d'aquest compromís. Som favorables a totes les activitats dels partits polítics i de les organitzacions populars que serveixin per posar

de manifest la necessitat de celebrar eleccions municipals aviat.

2) Els actuals ajuntaments tenen la responsabilitat de la gestió municipal fins a les eleccions. És responsabilitat també del govern donar el suport polític i econòmic que calgui perquè funcionin. Ara bé, gràcies a la manca de representativitat i de legitimitat dels ajuntaments, aquests estan políticament i moralment obligats a mantenir informats els ciutadans i, assenyaladament, les forces polítiques i socials.

Les comissions municipals de partits, a causa del retard de les eleccions i a

la responsabilitat del govern pel que fa a la continuïtat de la gestió municipal, han canviat de caràcter. Avui, els partits, conjuntament amb les organitzacions socials, tenen el deure de plantejar les aspiracions de la població a l'ajuntament i, sobretot, d'elaborar i difondre els seus programes i alternatives per a les eleccions. No ens desinteressem de la gestió actual: considerem necessari exigir el manteniment dels serveis municipals, la clarificació de la situació de l'ajuntament i la informació completa als ciutadans. Denunciarem els alcaldes i regidors que incompleixen aquests principis i que pretenguin prendre decisions contràries als interessos col·lectius.

Acaba de sortir

PSUC
IV CONGRÉS
amb la veu
de tots

Acaba de sortir editat el llibre del IV Congrés del PSUC, que podeu adquirir, al preu de 400 pessetes, als locals del PSUC.

"la Caixa" té un llibre per a vostè.

Sant Jordi. Diada del Llibre.
Vingui del 18 al 26 d'abril.

CAIXA DE PENSIONES
"la Caixa"
de Catalunya i Balears

Aquests dies van plens de mobilitzacions, algunes d'elles força importants. Mobilitzacions obreres per les negociacions dels convenis, per la seguretat en el treball, contra la manca de feina i els expedients de crisi, mobilitzacions populars. Endemés de les vagues del tèxtil i d'arts gràfiques de les quals parlem en aquesta pàgina, hi ha hagut una vaga total a les mines de Balsareny perquè havia mort en accident de treball un obrer que fou enviat a un pou que estava en males condicions. Aquestes mines tenen una trista història i aquesta mort ha revifat l'exigència de mesures de seguretat eficaces. L'ambient a les mines de Balsareny

(de "Unión de Explosivos Río Tinto") ja era tens perquè l'empresa ha trencat el diàleg amb els treballadors per la negociació del conveni. D'altra banda, la manifestació de prop de deu mil treballadors al Baix Llobregat contra l'atur i els expedients de crisi, durant unes dues hores, mostra com és de greu aquest problema i, alhora, exigeix que es posi fil a l'agulla per tal de resoldre'l.

Entre les mobilitzacions de caire popular destaquem la d'un set mil persones, diumenge passat, a Mollet del Vallès, entre les quals hi havia molta gent d'altres pobles de la comarca, en defensa d'allò que

anomenen "l'illa verda" de Gallecs, on es pretén construir una monstruosa ciutat artificial amb un elevat cost ecològic i agrícola. A Ciutat Badia, mobilització per unes guarderies infantils, a Santa Coloma de Gramenet, contra la intenció de construir-hi la presó...

I moltes altres expressions de lluita per drets laborals, per escoles, per millors condicions d'habitatge, contra les especulacions. Els problemes que s'han de resoldre més aviat són els que afecten els treballadors, a la fàbrica o al barri, i les capes populars. És just exigir aquestes solucions.

Arreu de Catalunya

Mobilitzacions obreres i populars

EL TÈXTEL A LA VAGA

Quan valoràvem el resultat de les eleccions sindicals dèiem que aquest contribuiria a reforçar el moviment sindical i, per tant, a donar als treballadors millors instruments per a la seva lluita reivindicativa. Una prova d'aquesta realitat la tenim en l'acció del dia 5 que, a Catalunya, mobilitzà prop d'un milió de treballadors en la lluita a nivell d'Europa contra l'atur.

Mobilitzacions de sectors de la producció han tingut lloc aquests dies en funció de la negociació col·lectiva. Recordem, entre altres, la vaga de 24 hores del comerç del metall, la vaga del transport i, més recentment, la vaga d'un dia de tot el tèxtil a nivell d'Estat.

Especialment important per a Catalunya ha estat la vaga del tèxtil, on hi ha 300 mil dels 450 mil llocs de treball que el sector té a tot Espanya. El motiu de l'atur de 24 hores convocat dimecres pas-

sat per totes les centrals sindicals ha tingut com a finalitat obligar la patronal a la negociació d'un conveni a nivell d'Estat que agafi els diversos rams del tèxtil. Salari mínim de 800 pessetes, amb d'altres millores, i una sortida a la crisi que pateix el sector és la plataforma bàsica que els treballadors volen dur a la taula de negociacions. Un document conjunt de les centrals sindicals invita la patronal a iniciar les negociacions divendres, dia 14, i es fa constar el caràcter legal de la vaga convocada, alhora que consideren inacceptable qualsevol tipus de represàlies com a conseqüència de les mobilitzacions en relació amb el conveni.

La vaga, a Catalunya, ha afectat el 80 o el 90 per cent del cens del tèxtil. A Sabadell hi hagueren concentracions matí i tarda, al camp d'esports de Can Oriac, amb milers de treballadors. A Barcelona, unes 50 mil persones de la ciutat i comarques es con-

centraren davant del Foment del Treball. També s'han produït concentracions a les principals comarques de Catalunya.

ARTS GRÀFIQUES I PAPER: DOS DIES DE VAGA

Prop del 80 per cent dels treballadors del paper, arts gràfiques i editorials han participat en la vaga dels dies 12 i 13 d'abril. És a dir, pocs dies abans del dia del llibre, moment àlgid de feina per a editorials, impremta, encuadernació, manipulats, distribució i comerç del llibre. Motiu: la negativa de la patronal catalana a negociar un conveni del sector, remetent-se, en canvi, al conveni-marc a nivell estatal. Conveni en el qual la patronal s'ha mostrat molt endurida i ofereix només un augment global de 4.000 pessetes brutes i no negociar cap dels elements de tipus social del conveni. Formaven la comissió negociadora represen-

Manifestació de treballadors del tèxtil pels carrers de Barcelona (Foto de Jordi Morera).

tants de les centrals sindicals Comissions Obreres, UGT, CSUT, CNT, USO, SOC i Col·lectius de Treballadors de Catalunya. La situació dels treballadors d'arts gràfiques és especialment difícil. Una gran majoria d'empreses, tallers petits dispersos, amb perspectives de treball no sempre optimistes. Aconseguir l'acord majoritari dels treballadors d'arts gràfiques ha estat un gran èxit. Per tirar endavant la vaga han comptat també els piquets; que no eren mai, en cap cas, piquets per forçar la vaga sinó d'informació sobre els motius de la vaga. Quant al conveni marc, és interessant recordar que més enllà de les millores salarials es reivindiquen les millores socials: la jubilació als 60 anys, normes a seguir en cas d'expedient de crisi, drets sindicals, amnistia laboral, garanties de seguretat i d'higiene, etcètera.

No sabem, en el moment de redactar aquesta nota, quina ha estat la reacció de la patronal davant d'aquests dos dies de vaga al sector d'arts gràfiques.

Joan Ramos, elegit secretari general de la Federació del Metall de Comissions Obreres al Congrés celebrat el darrer cap de setmana (Foto Morera).

COMISSIONS OBRERES PREPARA EL CONGRÉS

La primera ponència presenta un sumari que va des de la definició del sindicalisme en general, passant pel sindicalisme de CCOO, la unitat sindical, la acció sindical avui, la relació moviment sindical-societat, fins a les relacions internacionals. La segona ponència, sobre organització, analitza el procés organitzatiu de CCOO, la seva conversió en sindicat, l'actual nivell organitzatiu i els seus diferents òrgans. La tercera ponència aborda la funció de les finances, el pressupost, les fonts de finançament i un reglament intern de les finances. Finalment, la quarta ponència tracta els Estatuts en

24 articles.

Comissions Obreres de Catalunya ens ha fet arribar les ponències del seu Primer Congrés, que tindrà lloc entre els dies 12 i 15 de maig. Quatre seran les ponències que el Congrés haurà de debatre: Programa, Organització, Finances i Estatuts. El seu lema: "Per un sindicat fort de classe, per treure Catalunya de la crisi".

El conjunt de les ponències formen un document relativament extens, com és lògic tractant-se d'un primer congrés.

Comerç del Metall Signat el conveni

Per fi s'ha signat el conveni del comerç del metall. Les negociacions han estat molt dures. La patronal només oferia un augment de tres mil pessetes per al peó i va ser necessari anar el dia 4 d'abril a la vaga —en la qual paticiparen el 90 per cent dels treballadors d'aquest ram a Barcelona ciutat— per aconseguir una sèrie de millores que, si bé no recullen tots els punts proposats de forma unitària per les centrals sindicals, signifiquen un pas endavant molt important en un sector amb escassa tradició de lluita i, fins ara, amb les condicions salarials més baixes de tota la "província" de Barcelona.

El conveni signat, i val la pena assenyalar-ho, reconeix les garanties sindicals en l'empresa, punt importantíssim de cara a l'organització d'un sector molt dispers i que agrupa centres tan dissemblants com són les ferreteries, botigues d'electrodomèstics, joieries, empreses d'informàtica...

Comissions Obreres, la central sindical, amb una major implantació dins del sector del comerç del metall, fa una valoració positiva del conveni: "Tenim el compromís de la patronal de no aplicar sancions per la vaga ni per d'altres accions que han tingut lloc durant el conflicte. Totes aquestes accions han aconseguit reanimar el sector i afavoreixen una organització, a partir de Comissions Obreres i d'altres centrals, que faci possible, com més aviat millor, la seva integració en els altres sectors més grans com són els de comerç i metall."

M.d'AMPOSTA

**GUANYEM LA CONSTITUCIÓ
GUANYEM L'ESTATUT**

Dissabte 15 d'abril 6 tarda CERCAVILA PEL BARRI

Diumenge 16 d'abril 11 matí BALLADA DE SARDANES I FESTA INFANTIL AMB UNA EXHIBICIÓ DEL COS DE BOMBERS DE LA CIUTAT DE BARCELONA Jardins Montserrat (Rocafort-Rosselló)

Dilluns 17 d'abril 8 tarda ACTE SOBRE "NACIONALITATS" AL LOCAL DEL PSUC (Comte Borrell, 236)

Intervindran: Rafael Ribó (PSUC)
Jaume Camps (CDC)
Toni Monreal (PSC)
Juli Busquets (PSOE)
Josep Planchart (EC)

Dimarts 18 d'abril 8 tarda ACTE SOBRE "GENERALITAT I LA DONA" AL LOCAL DEL PSOE (Rosselló, 59)

Intervindran: Margarida Obiols (PSUC)
Rosa Grisó (CDC)
Felip Aranguren (PSOE)
Enrica Mata (PSC)

Dijous 20 d'abril 8 tarda MITING DE L'ENTESA AL COL·LEGI D'ADVOCATS (Mallorca, 283)

Intervindran: Josep Benet Senador de l'Entesa
Alexandre Cirici Senador de l'Entesa
Josep M. Cullerell (CDC)
Ferran Machado (EC)
Jordi Rull (ERC)
Salvador Clotas (PSOE)
Enric Adroher (PSC)
Xavier Folch (PSUC)

C.D.C. - E.C. - E.R.C. - P.S.C. - P.S.O.E. - P.S.U.C.

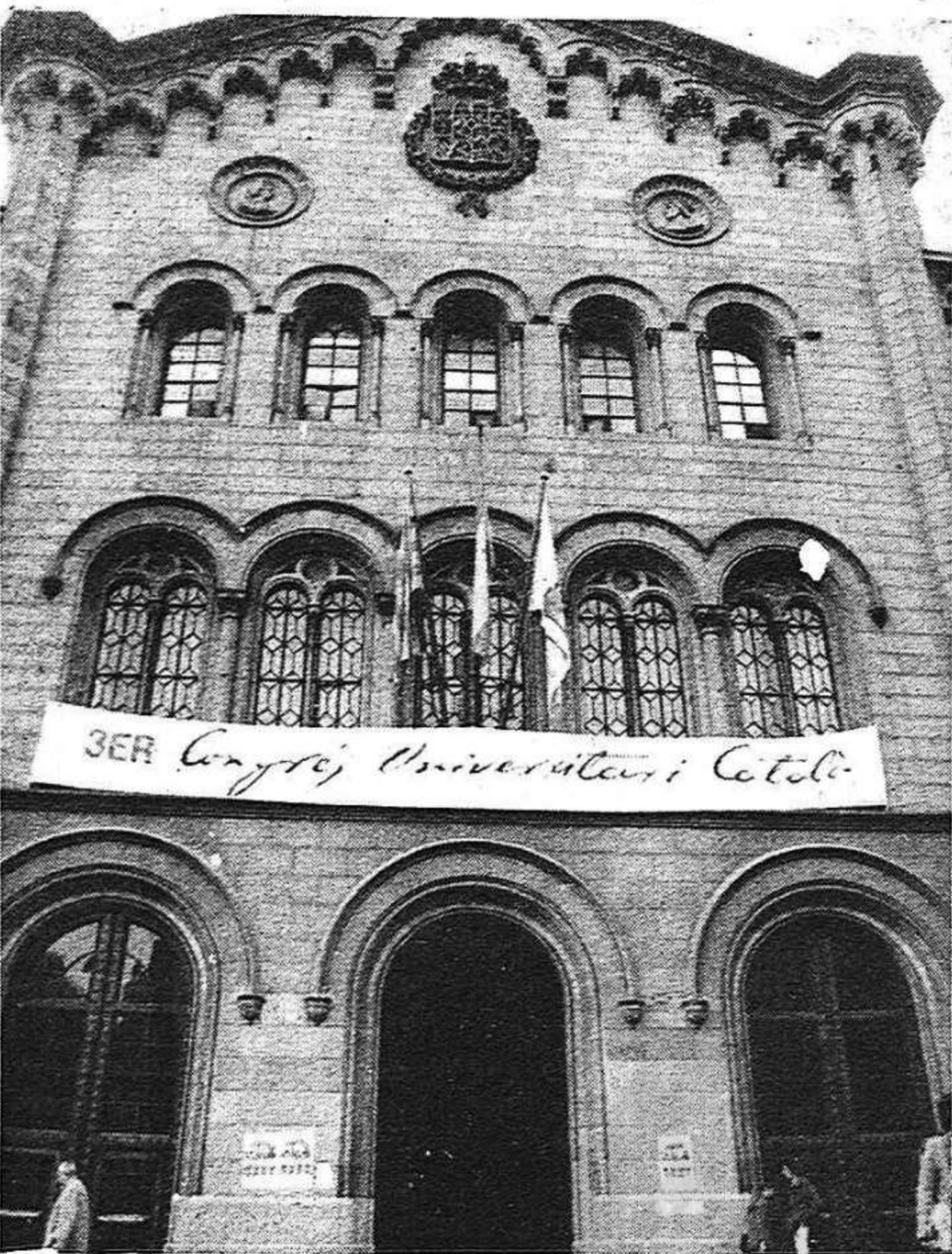
SOM UNA NACIÓ !!

Bases per a una nova política universitària

El Congrés Universitari Català

"Deixar de banda per quatre breus dies els problemes immediats —molts i apressants, ben cert— per acudir a aquest espai de reflexió col·lectiva", és un dels propòsits del tercer Congrés Universitari Català, ben lloable en aquests temps dominats pel conjuntalisme. I és d'aquesta reflexió d'on es pretén que surtin les bases d'una política universitària del futur.

El Congrés empalma amb els altres intents de reforma de la Universitat que s'han emprès a Catalunya al llarg d'aquest segle, i especialment reclama la seva continuïtat amb el primer i segon Congressos, celebrats respectivament el 1903 i el 1918. En el primer, com ens ha recordat Miquel Tarradell, la catalanització del "Alma Mater" va

El tercer Congrés Universitari Català: més de sis-cents congressistes i cent-tretze comunicacions (Fotos de Jordi Morera).

topar amb el rebuig del professorat i les estructures oficials i va donar lloc a una Universitat paral·lela, els Estudis Universitaris Catalans, que calgué tornar a ressuscitar clandestinament els primers anys del franquisme. El segon Congrés va veure cristal·litzar les seves propostes, després del parèntesi de la dictadura de Primo de Rivera, en la Universitat Autònoma de 1933. De tot això se'n parlarà a les ponències històriques, presidides per Josep Calsamiglia i Joaquim Molas. Però tampoc no n'estaran absents les lluites, els programes i les realitzacions dels moviments universitaris de l'època franquista. Sobre aquest tema hi haurà una exposició de documents inèdits, titulada "Trenta anys de clandestinitat universitària (1939-1975)", que restarà oberta ni més ni menys que del 14 d'abril al 1 de maig.

Les ponències pròpiament de futur estan agrupades en els següents apartats: "Funcions de la Universitat", amb Josep L. Sureda (ens donarà notícies de nous traspassos de serveis el vice-president de la comissió mixta?), Enric Lluch i Enric Casasses com a presidents. "Estructures universitàries", a càrrec del rector Josep Laporte, l'urbanista Manuel Ribas Piera i l'economista Jacint Ros Hombravella.

"Els universitaris" seran objecte de ponències presenta-

des pel professor Jòsep Fontana, l'estudiant Ignasi Vila i la "no-docent" Núria Devant.

Tot plegat amb més de sis-cents congressistes, cent-tretze comunicacions i sessions de matí i tarda. Es compta també amb la reflexió d'aquelles experiències forànies que ens poden resultar més alligonadores. Les conseqüències universitàries del maig del 68 a França seran exposades per Alain Touraine, tot i que a l'hora d'escriure aquestes ratlles encara s'espera la presència d'algun dels líders estudiantils radicals de l'època. Així mateix, serà coneguda i debatuda l'experiència d'una Universitat oberta als treballadors embrionàriament estrenada en algunes ciutats italianes amb les famoses "150 ore" (hores) anuals. Tampoc no faltaran els més destacats pensadors madrilenys sobre la qüestió: José L. Aranguren (va sorprendre tothom no fa gaire pregonant l'abolició de la Universitat) i Carlos París, "el degà roig" de fa uns anys.

Les sessions, que es clouran dissabte dia 15 amb l'assistència de l'honorable Tarradellas, han començat amb la proposta d'un "pacte" (o "entesa", com va matisar subtilment el rector Antoni M. Badià) dels universitaris per defensar les conclusions del Congrés. En el proper número de **TREBALL** en farem un balanç més ampli.

J.M.C.

Els orígens de Catalunya

En ocasió de la darrera visita de Blas Piñar a la nostra ciutat, el conegut cap "ultra" reconegué públicament la categoria de "idioma" a la llengua catalana, tot reclamant-ne l'ús (però no l'abús) per als seus adeptes residents a Catalunya. Per a mi, aquest moment representa l'acabament, quasi podríem dir que oficial, de l'absurda polèmica més que centenària, en què els catalans ens veiem embrancats, per defensar el nostre particular sistema lingüístic contra els qui el titllaven de "vulgar dialecto". Quantes discussions aferrissades, sovint violentes, a vegades surrealistes i gairebé sempre inútils, al carrer i a la fàbrica! I també a més alts nivells: recordem, si no, la famosa polèmica protagonitzada, a primeries de segle, per Prat de la Riba i Azorín. Finalment s'ha imposat la raó: Ja ni tan sols en Piñar gosa parlar de "dialecto catalán"!

Ara, morta i enterrada la vella polèmica, els catalans ens preguntem quantes dotzenes d'anys caldran per convèncer els nostres veïns que parlar de nacionalitat catalana no és cap bestiesa...

Ja cal que ens preparem! I, per començar no estaria gens malament que, abans i tot de ficar-nos en les, del tot necessàries, disquisicions teòriques, coneguéssim el que ens diu la història sobre el cas. I allò que primer trobarem és cinc segles durant els quals els nostres destins foren regits per una dinastia autòctona; dos segles més de dinastia no catalana, però sí catalanitzada; i, encara, de propina, un altre parell de segles (fins al Decret de Nova Panta de 1716) en què, aparellats amb Castella (junts, perquè teníem el mateix rei, però no barrejats), conservàrem les nostres institucions. Crec que nou segles és temps suficient com per

ser bastida una nacionalitat a prova de qualsevol atac teòric malintencionat.

En aquest sentit, crec del tot imprescindible conèixer molt bé com va començar la cosa. I és per aquesta raó que cal celebrar l'aparició d'un llibre que pot complir a bastament aquesta missió. Es tracta del llibre publicat per DOPESA, dintre de la seva nova col·lecció, "Conèixer Catalunya", i que porta per títol "Els orígens històrics". En són autors Josep M. Salrach, professor de la Universitat Central, i la investigadora de la nostra història, Mercè Aventín. Aquest excel·lent llibre de divulgació ens fa conèixer la nostra història, des dels mateixos orígens de la casa comtal catalana (amb força aportacions de molta vàlua), fins al llindar del segle XIII. Llibre, a la fi, complet, seriós, aclaridor i "recomanable per a tots els públics".

Per a tots aquells que, una vegada s'hagin "empassat" aquest magnífic llibret, vulguin endinsar-se en els incerts —i apassionants— camins de la investigació històrica dels nostres orígens nacionals, els recomanem molt ferventment l'obra del mateix professor Salrach, que acaba de publicar Edicions 62, "El procés de formació nacional de Catalunya (segles VIII-IX)", en dos volums (I. El domini carolingi; II. L'establiment de la dinastia nacional). Obra sòlida, ben fonamentada i amb importants aportacions personals sobre diversos temes.

La lectura d'aquests llibres pot ajudar-nos a bastir una bona base per defensar-nos dels atacs dels nostres pesats adversaris. I, de passada, podrem fer-nos una mica de cultura històrica, que bona falta ens fa a tots plegats...

SEBASTIÀ SORRIBAS

llengua

per ENRIC VIVES

D'allò que anem a parlar

L'ús dels pronoms relatius és una de les coses que originen més dubtes i que provoquen més errades. No pretenem ara emprendre aquest tema tot sencer. Això exigiria algunes setmanes. Només ens volem referir a un aspecte de l'ús del relatiu *que*. És una característica que permet força flexibilitat en l'expressió i, alhora, molta naturalitat.

Anem per parts. Hom sap que un dels usos de l'esmentat relatiu *que* és el de complement circumstancial, precedit de preposició. Llavors pren la forma accentuada (*què*). Cal aclarir que aquest pronom, en aquests casos, substitueix a un nom de cosa: *No sabia com sortir del compromís en què s'havia ficat. Què*, precedit de la preposició *en*, representa el substantiu *compromís*. O, dit d'una manera més gramatical, aquest substantiu és l'antecedent del relatiu. Altres exemples: *La situació a què ens han fet arribar. Han sortit de la casa en què viuen. L'abric de què et vaig parlar val una pila de duros.*

Però la nostra llengua permet, en certs casos que explicarem, una simplificació que consisteix a suprimir la preposició i deixar només el relatiu *que* (ara sense accent). Malauradament —i diem malauradament perquè sempre sap greu que es renunciï a la possibilitat de fer l'expressió més flexible, més senzilla i més variada— constatem que, ara, si bé l'esmentada simplificació es manté normalment en la llengua parlada, es perd molt quan s'escriu. (Altres vegades ja ens hem referit a una mena de salt, de diferència que es fa entre l'expressió parlada i l'escripta per la mateixa persona. Algun dia hauré de parlar expressament d'aquest fenomen.)

Quan l'antecedent ja va precedit de preposició, la llengua

catalana té el bon gust de suprimir-la habitualment davant del relatiu, evitant-ne així la repetició. És clar que això no vol dir que sigui incorrecte mantenir la preposició davant el relatiu. Hi ha les dues possibilitats, però la segona (que potser alguns consideraran més gramatical, més correcta) queda, a parer nostre, més artificiosa, i considerem que fuig de la genuïna expressió catalana.

Com sempre, farem servir exemples per evitar la llauna teòrica. *En aquell temps que tu vivies prop de casa, ens veiem més sovint.* Com que ja hi ha la preposició *en* davant l'antecedent *aquell temps*, no el repetim davant el relatiu *que*. No cal, doncs, que diem *en aquell temps en què...* No solament no cal, sinó que és normal no dir-ho així. Més exemples: *Dóna'm d'aquell paper groguenc que t'han proveït. En aquella fotografia que hi sortien els teus cosins, també hi sortia jo.*

Hi ha, també, casos de *que* complement de temps, de manera, d'instrument o d'altres circumstàncies sense preposició ni davant del relatiu ni de l'antecedent: *No volien pensar que s'apropava l'hora que havien de tornar* (en què havien de tornar). *Dies de tardor que plovia hores i hores, mansament* (en què plovia).

¿Que potser això és "col·loquial"? No veiem per què s'ha de fer una diferència constant entre estil col·loquial i... i no sabem què. ¿Literari? La literatura admet molts estils; també el que s'anomena col·loquial. La qüestió és si hi ha o no incorrecció en les frases que hem escrit suara. Qui en trobi, que ens ho digui i per què. Nosaltres afirmem que són ben catalanes —i que ens agradaria veure-les més en els papers.

CADA MATÍ LLEGIU

AVUI

diari

en català

DEMANEU-LO AL VOSTRE QUIOSC

AVUI

AVUI

AVUI

Un diari independent i objectiu, al servei dels Països Catalans.

Un diari per al futur

SUBSCRIBIU-VOS-HI

**A Sabadell
Casal
Pere
Quart**

Diuenge va tenir lloc a Sabadell un acte emotiu i significatiu: la història dels eterns retorns capgirava les dades. Ho explicarem. Pere Quart, és a dir, Joan Oliver, el "quart" dels Oliver, havia viscut a Can Oliver de la Rambla de Sabadell. Un dia els Oliver van vendre la casa pairal per anar-se'n a viure a Can Sallarés. El local, un cop derrotats, van ocupar-lo els falangistes, i des de fa vint anys era local de l'OJE a Sabadell. Ara, la taula o coordinadora d'entitats i moviments juvenils de Sabadell ha reivindicat el local, li ha estat atorgat i s'ha convertit en el Casal Pere Quart. Tal és la meravellosa història de Les Voltes de Ca l'Oliver, que és el nom antic de la casa.

Les destrosses de l'OJE en vint anys han estat considerables. L'estat actual del local és deplorable. L'Ajuntament, tanmateix, ha promès una subvenció de sis-centes mil pessetes anuals, diners que haurien de permetre que el local tornés a recuperar l'altra dignitat, la de l'aspecte, un cop ha recuperat la del destí.

A la inauguració, al lúcid (em nego a dir: el "vell") poeta, l'acompanyaven l'esposa, Eulàlia, nebots, així com l'escriptor Toni Turull, que també ha vist convertida en museu la seva casa pairal.

Al matí, poques hores abans de la inauguració, els antics usurpadors del local van fer acte de presència, fent ús de la violència, estripant creus gammades, i denunciant (sembla mentida) que "els havien robat el local".

A l'antiga capital alemanya

Ros Marbà dirigeix la Filharmònica

Berlín (Antoni Batista).— *Els propassats dies 5 i 6, el director català Antoni Ros Marbà va dirigir l'Orquestra Filharmònica de Berlín a la sala "Philharmonie" de l'antiga capital alemanya. Antoni Ros Marbà, director-fundador de l'Orquestra Ciutat de Barcelona des de fa onze anys i actualment nomenat director de l'Orquestra Nacional d'Espanya, fou convidat a dirigir l'orquestra més important de l'actual moment musical pel seu titular, Herbert Von Karajan, que porta vint anys al capdavant de la Filharmònica berlinesa i que és, sens cap mena de dubte, un dels noms capdavanters de la direcció orquestral, considerat a Alemanya com un gran mite.*

EL RECINTE I EL CONTEXT

Els concerts de la Filharmònie de Berlín tenen lloc normalment dins la ciutat, a la Sala Philharmonie, hall d'amplicíssimes dimensions situat dins una zona d'edificis destinats a la difusió de la cultura i l'art, uns cinquanta metres ençà de la divisòria amb el Berlín oriental. La sala Philharmonie fou dissenyada per l'arquitecte Hans Scharoun sota el pressupòsit "música en el punt cèntric", amb el públic situat a diferents nivells al voltant d'un escenari amb el terra mòbil per energia hidràulica.

El director català aconseguí exhaurir les localitats els dos dies de concert —unes sis mil persones hauran escoltat la Filharmònica de Berlín encapçalada per Ros Marbà— i hem de pensar que això és tant més valorable si tenim en compte que a Berlín hi ha normalment tres concerts diaris, set orquestres simfòniques i de cambra i nombroses corals. D'altra banda, en un lloc on no s'acostuma demanar bis, Ros Marbà fou requerit a saludar àdhuc quan els músics ja s'havien retirat de l'escenari

i s'havien encès els llums de la sala.

UN NOM IMPORTANT PER A LA MÚSICA

Antoni Ros Marbà va néixer a l'Hospitalet de Llobregat fa quaranta-un anys. Va estudiar piano al Conservatori de Barcelona i començà tocant música lleugera i fent orquestracions per poder pagar-se els estudis, que posteriorment amplià tot seguint curssets de direcció amb els més prestigiosos mestres mundials. Ros Marbà guanyà les oposicions a director de l'Orquestra de la RTVE i la seva tasca més continuada l'ha acomplert amb l'Orquestra Ciutat de Barcelona. Ros Marbà és home de conceptes oberts i no dogmàtics respecte a la música i la seva difusió. Ara com ara té en projecte, tal com ha fet la Simfònica de Londres, reunir en concerts a grups de rock i orquestra. Respecta la música popular —ha treballat també amb diferents noms de la cançó i és pràcticament segur que farà els arranjaments per als discs antològics de Raimon, amb qui ja havia treballat en els seus principis—, i al capdavant de l'Orquestra Ciutat de Barcelona, ha estat l'home exigent que, implacable en

qüestions tècniques però respectant sempre el músic que té al davant i la seva psicologia, ha aconseguit donar a la ciutat comtal una orquestra amb prestigi i situar-se, en plena joventut, en una maduresa artística inqüestionable.

"Cal perdre la por d'anar al Palau", ens diria en parlar de la restringida recepció de la música. Ros Marbà entén que les sales de concerts no poden ser patrimoni exclusiu d'una sola classe social, té present que cal incentivar l'arribada de la música cada cop a més gent i que és capital una pedagogia musical que comenci des de baix i descentralitzada.

Per primer cop, un director d'orquestra català dirigia la Filharmònica de Berlín: un tret fonamental pel reconeixement dels nostres músics i justament abans que Ros Marbà prengui definitiu contacte, el proper octubre, amb una Orquestra Nacional a la qual arriba carregat de projectes.

A un altre nivell, jo diria al lector que veure Ros Marbà dirigint la Filharmònica alemanya fou un gran espectacle, emotiu en tants moments, i que Ros Marbà és, i això no és menys important, un home a l'abast, d'a peu i allunyat de qualsevol vedettisme. Com tots els qui tenen molt a dir, és home que sap escoltar. I això tan simple és important perquè vol dir donar via lliure al diàleg.

treball recomana

DISCOS

"ALMANACH" de MALICORNE (Movieplay).— Amb aquest disc, premi de l'Acadèmia Francesa, el grup Malicorne ha aconseguit un dels nivells més importants de qualitat pel que fa a música popular tradicional de diverses zones dels Països Francesos.

TEATRE

"LAS ARRECOGIAS DEL BEATERIO DE SANTA MARÍA EGIPCICA" (Teatre Barcelona).— Obra de José M. Martín Recuerda, dirigida per Adolfo Marsillach.

LLIBRES

"Relatos de un guerrillero comunista español" de José Gros (Editorial ATE).— L'autor d'aquest llibre no és un intel·lectual. És un obrer, fill de pares analfabets, al qual la seva consciència de classe i les circumstàncies històriques abocaren a un protagonisme en la llarga lluita que començà amb la nostra guerra civil, continuà a la Unió Soviètica i acabà, altra volta al nostre país, amb la dissolució de les guerrilles. El llibre té un gran valor testimonial i humà que el dispensa de les seves insuficiències polítiques i literàries, i ens ajuda a entendre un aspecte d'allò que foren els homes i la lluita clandestina als fronts d'Aragó i Catalunya.

CINEMA

"ELS DESESPERATS", de Miklos Jancso, Cinema Arkadin-2.— Encara que no es tracta d'una estrena, en el sentit rigorós del terme, recomanem el film de Jancso perquè és la pri-

mera pel·lícula subtitulada en català i perquè, per a tots aquells que desconeixen aquesta obra, representa una nova oportunitat d'apropar-se al film que assenyalà el començament de la carrera d'un dels més importants realitzadors actuals. El film és una reflexió sobre la violència i la tortura psicològica, però no pas en un sentit abstracte, car Jancso situa perfectament els esdeveniments mitjançant les imatges —precises i terribles— del pròleg, i pren partit, al llarg del film, contra aquest món opac de la delació i el xantatge. Film èpic, a la manera eisensteniana, en el qual els protagonistes són el grup, que marca una nova concepció i una nova forma cinematogràfica.

ACTES CULTURALS

JORNADES DE LA CULTURA CATALANA I URUGUAIANA.— Amb el suport de les centrals UGT i CCOO, l'Entesa dels Catalans i els dirigents polítics Anton Canyellas, Jordi Pujol, Josep M. Triguiner, Joan Reventós i Gregori López Raimundo, i un seguit d'intel·lectuals (Tàpies, Núria Espert, Josep M. Castellet...), tindran lloc les jornades catalano-uruguaianes. Dissabte dia 15, a dos quarts de deu del vespre, festival de cançó al poliesportiu de Sant Andreu. Reintervencions de Francesc Vicens, Joan Garcia Grau i Eduardo Galeano, cantaran els uruguaians Alfredo Zitarrosa (un dels grans noms de la cançó popular actual que debutarà així a Barcelona), Braulio López, Federico R. Comba i el que ja considerem gairebé nostre, Quintín Cabrera, els catalans Ovidi Montllor, Oriol Tramvia, Miquel Tena, Albert, Oscar Mas, Pep Llop i la castellana Júlia Leon. Igualment, els propers 17 i 18, a la Sala Villarroel, un homenatge a Margarida Xirgu, de Núria Espert, i mostres de l'actual teatre uruguaià.

nous horitzons

Acaba de posar-se a la venda el número 41 (març de 1978)
Cultura i lluita pel socialisme (intervenció a l'acte del Col. d'Advocats), Joaquim Sempere
Eleccions sindicals, democràcia obrera i lluita de classes, Josep M. Rodríguez Rovira
Leninisme avui. Un debat amb Azcàrate, Elleinstein i Gruppi, J. G.
Alguns aspectes de la nova divisió internacional del treball, Joan Gay
Ara fa 27 anys. Recordant la vaga dels tramvies i la vaga general de març del 1951, Josep Raventós
Biblioteques: un problema a resoldre, Elisa Camps i Adela d'Alòs-Moner
Documents: Sobre la catalanització a l'escola

CONÈIXER CATALUNYA

3 PRIMERS TÍTOLS

L'ONZE DE SETEMBRE I EL CENTRALISME BORBÒNIC
Joaquim Nadal i Farreras

ELS ORIGENS HISTÒRICS
Josep M. Salrach Mercé Aventin
Gestació de Catalunya amb els aspectes polítics, econòmics i socials d'aquest procés

QUI ÉS CATALÀ?
Encarna Roca

Un llibre per assenyalar l'evolució que ha tingut el Dret català

DOPESA
GRUP «MUNDO» D'EDICIONS

"Tot el que vostè volia saber sobre els Oscars"

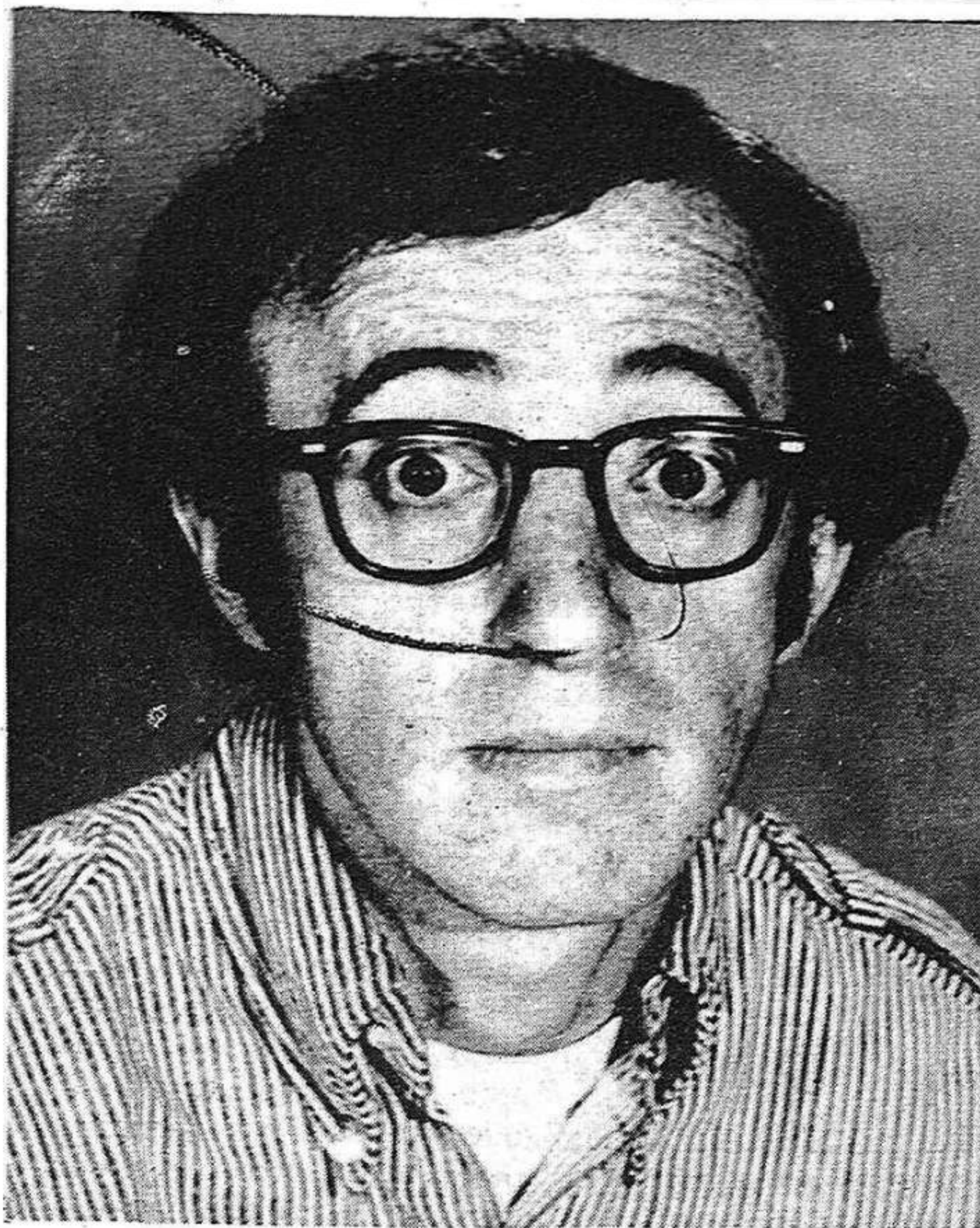
Woody Allen: l'altra Amèrica

Els premis "Oscar" que, com hom sap, concedeix l'Acadèmia d'Arts i Ciències Cinematogràfiques d'Hollywood, han complert el mig segle. Cinquanta anys d'èxits i de crisis són una bona xifra per a una indústria cinematogràfica com la nordamericana, la més important del món occidental. Per tal de commemorar una data tan assenyalada, Hollywood —la Meca del cinema, com diuen els romàntics— s'ha tret les ternyines dels ulls i, després d'alguns anys de descrèdit, sembla que està disposada a reconsiderar la seva política de premis.

Tot això ve a tomb perquè les quatre estatuetses concedides a "Annie Hall" —millor pel·lícula; millor director (Woody Allen); millor actriu (Diane Keaton, pel seu treball al film), i millor guió original (Woody Allen i Marshall Brickmann)—, film clarament intimista i intel·lectual, obertament distanciat dels habituals sistemes de producció nordamericans, són com una alenada d'aire fresc en l'ambient enrarinat d'una indústria pressionada per les multinacionals. Woody Allen, petit i gesticulant jueu, nascut a Brooklyn el 1935, obstinadament intel·ligent, amb aquella cara esbalaïda dels lúcids davant de l'estupidesa humana, s'ha anat fent, a base de cops de colze i trepitjades, un forat

en aquesta indústria de guerres galàctiques, de trobades en fases dissemblants i de dramots "julians". I, a l'inrevés d'aquell inoblidable "Charlot", Allen ho ha fet sense deixar anar gaires ganyotes, sense rebre massa pastissos de crema a la cara i sense configurar un tipus fàcil de reconèixer i ràpidament mític.

Woody Allen recorda més un Lenny Bruce, carregat de mala llet, expectorant i expectant, que guaita amb subtilisme els esforços d'un públic, assegut i sedentari, conforme i conformat, per riure's d'una concepció nova de la comicitat en la crítica social i humana. Allen, amb el seu rostre indecís, de grans

ulleres de carei, rere les quals està amagat rumiant el seu proper "gag", és sempre Woody Allen, un tímid maliciós i bastant neuròtic. Woody Allen és un compendi de tot allò que interessa una generació jove i contestadora, vist des de l'angle de la intel·ligència i de l'originalitat. Descendent de Groucho Marx, Allen fa servir l'humorisme anti-transcendental per explicar la seva visió de la vida i de l'home.

Quatre premis a "Annie Hall" és un bon acte de contribució d'una indústria dedicada a les super-estrelles que, finalment, reconeix els mèrits del francirador, de l'off-off. Al capdavant, de la intel·ligència. Que després es concedissin sis "Oscar" a "La guerra de las galaxias" —el tebeo cinematogràfic de les multinacionals—, tres a "Júlia" —el tradicional drama hollywoodià— i altres escampats entre Richard Dreyfuss (millor actor), "Madame Rosa", de Moshe Mizrahi (millor film estranger) i un llarg etcètera, ve a confirmar que alguna cosa està canviant a Hollywood.

L'absència, a la llista de guanyadors, de Luis Buñuel que, amb "Ese oscuro objeto del deseo", semblava el favorit, no fa altra cosa que ratificar la impressió que els "divertimentos" dels grans creadors poden arribar a irritar les estructures tradicionals d'una de les més grans indústries del món: la del cinema USA. Però la cosa més significativa dels "Oscar-77" ha estat l'absència del petit jueu, gran triomfador d'una nit plena d'estrelles i de pompa, que es va estimar més quedar-se a tocar el clarinet en un "celler" de Nova York que no pas fer-se amb la nissaga de la pantalla gran. Com ja van fer altres premiats amb els "Oscars" —tots recordareu l'afer de Marlon Brando—, Woody Allen també li ha dit no al "Oscar". Ha deixat la seva obra perquè en fessin i n'opinessin com volguessin, però ell, profundament escèptic darrere de les seves ulleres i tremendament lúcid en la seva timidesa, s'ha perdut pel fòrum, amb el seu clarinet sota el braç i aqueix somriure desesperat de l'home una mica sol entre els homes.

MIGUELEFE

Diane Keaton, millor actriu per la pel·lícula "Annie Hall", que ha obtingut dos "Oscar" més, a la millor pel·lícula i al millor guió.

Les eleccions a la presidència del Barça

La dreta contra Ariño

El Barcelona ha tornat a acaparar l'atenció dels esportistes aquests darrers dies. Empatà amb l'Espanyol al Camp Nou, va perdre a Madrid la Lliga —a més a més de rebre un 4 a 0 escandalós— i sols en hoquei rodat dona satisfacció als seus seguidors.

D'altra banda, els candidats a la presidència es mouen. Pot ser que les eleccions a la presidència s'avancin una mica puix que ja no cal esperar el desenllaç de la Lliga perquè s'ha perdut amb el Madrid i aquest equip ha guanyat al camp de l'Atletic per un gol a tres. Massa diferència, encara que sobre el paper quedi alguna possibilitat.

UN PARANY PER A ARIÑO

La setmana passada la redacció de "El Noticiero Universal" convocà tots cinc candidats a la presidència del Barça per fer una llarga xerrada —privada— als locals que té al carrer de Llúria. Ferran Ariño els digué que li seria molt difícil ser-hi perquè a la mateixa hora tenia una reunió amb el comitè d'empresa del laboratori Fides. A l'hora anunciada envià en Botey, re-

presentant seu, perquè parlés amb els altres candidats i els expliqués que vindria més tard o bé telefonaria per respondre el que calgués. No deixaren que Botey s'entrevistés amb els altres quatre i la telefonada d'Ariño tampoc no arribà al seu coneixement. En Sagi comentà "no tingueu por, que no vindrà l'Ariño a un diari d'Alianza Popular..." La veritat és que Ferran Ariño fou durament criticat i l'endemà se l'acusà d'informalitat i li van carregar tants neuers com varen trobar.

Coneixent com va anar aquesta roda de premsa, podem assegurar al lector que fou un parany posat als peus de l'Ariño. I si hem de parlar clar, diguem que "El Noticiero Universal", diari d'en Porcioles, té un especial entestament contrari a en Ferran Ariño. Li han vedat que surti a les seves pàgines des de molt abans de l'incident, com passava amb Casaus, si bé aquest ho va arranjar gràcies als vuit milions fixos de propaganda anyal que dona a aquest diari el seu amic Perpiñà, propietari de "Bazar Perpiñà", que els amenaçà amb donar-ho a un altre mitjà informatiu.

Es veu molt clar, doncs, per on han anat els trets a la roda de premsa. El gran capital, l'oligarquia, vol que el Barça tingui un president dels seus: que l'esport català continuï com fins ara. I bo serà que el

soci ho recordi, perquè les paraules, per molts canvis que anunciïn, se les emporta el vent. Només un bon programa —la gent disposada a fer-ho, poden tornar l'esport al poble. I el Barça és molt important perquè aquest canvi arribi a bon fi.

BARALLA LANDA-MONER

Recordareu que en David Moner, actual president de la catalana de natió, volgué ser protagonista del "Consell Català de l'Esport", intent d'acaparar —per no canviar— l'obligació que té la Generalitat de preocupar-se del moviment de masses al nostre país. Doncs bé, en Landa —distingit pels seus insults als comunistes a l'Assemblea de l'Esport, a Madrid— li ha picat la cresta, i la baralla ha crispat l'ambient de les aigües

Teatre

"Enrique IV" al Diana

Aquesta setmana es compleix el primer any de vida del Saló Diana —la seva gent anuncia una "festa" commemorativa per la primera nit del dia 14—, un invent dels professionals de l'ADTE (Assemblea de Treballadors de l'Espectacle), de molt irregulars resultats. Precisament quan m'arriben veus alarmants que parlen de la insostenible situació econòmica de l'empresa, damunt del remodelat espai escènic del Diana es verticalitza el seu millor treball propi: "Enrique IV", de Pirandello, en muntatge de Màrius Gas.

Pel Diana han passat durant aquest any espectacles de tota mena, des dels molt bons fins als molt dolents. Sens dubte que a nivell de teatre estranger hi va haver les millors coses. Recordem les propostes del TEC de Calí (Colòmbia) o el sorprenent Jango Edwards, que va fer felicitats, i amb raó, els espectadors propers a la mentalitat d'aquella ADTE.

Pel Diana va passar també, amb absoluta i lamentable indiferència, el "Plany en la mort d'Enric Ribera", de Rodolf Sirera, un valuós treball signat per Joan Ollé.

En definitiva, penso que seria possible parlar dels resultats "concrets" —i sempre sorprenents— de cadascun dels muntatges que hi desfilaron.

Però la trajectòria del Saló Diana, sense una estructura de base coherent i garantidora d'una estabilitat en la feina, pateix, al capdavant, amb totes les matisacions que vulgueu, les conseqüències de la inexistència d'infraestructura a què, més d'un cop, he al·ludit aquí.

El present muntatge del "Enrique IV" de Pirandello il·lustra l'opinió que el Diana viu, des del principi, mancat d'una línia de programació.

Però, ¿hi va la gent, al Saló Diana? El propi Gas em deia que la cosa —es refereix a aquest Pirandello— no va gaire malament, però que tampoc no va molt bé. (Amb això és fàcil d'establir la marxa de l'espectacle.) Com deia al començament, l'esdevenidor del Diana sembla incert. Avesats a la "desorganització" de la casa, es podria especular —i caldria lamentar-ho— amb l'anunci d'un tancament de les activitats del local. I precisament quan s'ofereix la millor cosa en l'ordre de propostes pròpies. És segur que les característiques del Diana hauran dificultat les lògiques ajudes oficials que hauria de promoure la seva gestió. Però en una saludable estructura teatral, el Saló Diana hi ha de fer un paper, sempre i quan aquest paper estigui seriosament fet. El muntatge de Màrius Gas va, obertament, per aquí. Comptant amb un replantejament en la gestió del Diana —un replantejament que també hauria d'estar en el marc general d'una nova ordenació teatral a Catalunya— els qui poden ajudar a la necessària continuïtat ho han de fer, i aviat.

Ferran Ariño

planes aquesta setmana, a nivell estatal. Landa, president de la "nacional", membre de Fuerza Nueva, acusà de franquista en Moner i aquest replicà que és "demòcrata de tota la vida". La veritat és que en Landa és d'extrema dreta, que en Moner és un acaparador de càrrecs oficials i que benaventurada està la natió espanyola amb tipus d'aquests al capdavant. L'esport necessita una remodelació en els seus estatuts, en els seus homes i en els programes de popularització.

FRANCESC J. CASTELLANOS

PÉREZ DE OLAGUER

Eleccions franceses

Més enllà d'una derrota

A quinze dies de la segona volta electoral francesa, una sensació de desencant planeja sobre l'esquerra europea. El triomf era tan a prop, s'ha escolat de les mans tan ràpidament, que la frustració domina totes les anàlisis post-electorals. És lògic que l'esperança truncada generi aquest estat d'ànim. Però no n'hi ha prou.

S'imposà una seriosa reflexió sobre les causes profundes d'aquest fracàs. Més enllà de la reacció inicial, cal cercar l'última raó, defugint la superficialitat que malauradament és la nota dominant. En una paraula, el debat és obert no només sobre les responsabilitats del fracàs, sinó —sobretot— sobre la tàctica de l'esquerra francesa.

De fet el resultat electoral és una conseqüència de les tensions en el si de l'esquerra. El 23 de setembre del 1977 les negociacions per reactualitzar el Programa Comú es varen trencar definitivament; d'aleshores ençà els dos grans partits de l'esquerra s'han deixat arrossegar per una dialèctica infernal d'acusacions i d'atacs que ha portat al trencament de la dinàmica unitària a França i a la derrota electoral en darrera instància. Era realment poc encoratjadora l'opció d'una esquerra desunida i enfrontada i, tanmateix, per guanyar necessitava crear entusiasme per assegurar el triomf en un sistema electoral fet a mida per la dreta. El sectarisme del Partit Comunista i les ambigüitats del Partit Socialista han portat als resultats coneguts. La bizantina discussió sobre la "nacionalització de filials" va trencar les relacions el 23 de setembre; aquest dia es va decidir el resultat del 19 de

març. Una setmana de bons propòsits, entre la primera i segona volta, no esborra mesos d'hostilitats.

I ara, de nou les acusacions, les responsabilitats. Qui té la culpa de la derrota? Tant se val. En la meua modesta opinió aquest és un problema secundari. La qüestió capital és debatre si amb aquesta tàctica és possible algun cop vèncer. He dit vèncer, no només guanyar les eleccions. També les va guanyar Allende. ¿Què hagués passat si l'esquerra guanya les eleccions?

La dreta pot governar —malgovernar, s'entén— amb el 50 per cent més 1 dels vots perquè no pretén transformar la societat i perquè coneix tota la complexitat de l'aparell de l'Estat, de les seves connexions més profundes. La dreta pot governar amb petites majories i fins i tot amb minories qualificades (el cas espanyol) perquè els anomenats poders fàctics —que a França també existeixen— estan al seu costat, perquè la correlació de forces mundial els és favorable. L'esquerra, no. L'esquerra, perquè no és conservadora sinó transformadora, necessita grans majories per contrarestar la resistència dels representants del passat.

L'esquerra, si es proposa realment canviar la societat, ha

d'aconseguir aglutinar la immensa majoria al voltant d'un projecte social nou. No és suficient tenir la majoria per avançar cap al socialisme. Des del meu punt de vista aquest és un axioma polític que no variarà almenys —que no es modifiqui— i això és difícil —la correlació de forces mundial. Per això se'm fa difícil pensar la continuïtat d'un govern d'esquerres a França en cas de victòria del Programa Comú. Aquesta victòria hagués estat la mateixa o inferior —aquestes eren les previsions— a la de l'actual majoria. Amb aquest marge mínim i amb la impossibilitat d'ampliar aliances, el programa de l'esquerra seria boicotejat pels poderosos sectors econòmics nacionals i multinacionals i el govern destinat al fracàs. ¿Quants mesos li calen a la dreta per organitzar el caos econòmic i la tensió social? Els necessaris perquè amb les prerrogatives constitucionals, el President de la República dissolgui l'Assemblea Nacional en el moment de màxima crisi i tensió; naturalment, les noves eleccions representarien un triomf esclatant de la dreta. Cal no oblidar el resultat electoral de juny del 1968.

La campanya electoral —que he seguit molt de prop— ha assenyalat un país dividit, seriosament enfrontat i difícilment reconciliable. La virulència dels enfrontaments majoria-oposició ha creat una dinàmica bipolar totalment artificial. Aquesta situació de divisió i d'enfrontament bilateral produeix unes conseqüències capitals per entendre la política francesa. La dreta, cada cop més, s'identifica amb les institucions republicanes; la "majoria" parla, discuteix "des de l'Estat"; l'esquerra des de fora, des de la marginació parlamentària, des del testimonialisme. Si una experiència cal treure del cas francès, és que en un país dividit a parts iguals, les forces que representen l'immobilisme són hegemòniques encara que provisionalment perdin la majoria absoluta.

¿Què vull dir amb això? Doncs, senzillament que al món occidental la tàctica front-populista no serveix. No només no serveix sinó que porta al fracàs. Cal repensar seriosament la via al socialisme a les nostres societats, deixant definitivament per a la història, l'òptica, la mentalitat i l'esperit de la III Internacional. Senzillament, l'esquerra europea té davant seu un immens repte: obrir pas al socialisme dins unes societats desenvolupades i madures per al canvi social.

A França existeix una immensa majoria favorable a canvis socials progressistes, majoria no només objectiva sinó també subjectivitzada en moviments socials que apleguen el gruix de la societat francesa. Però aquesta "majoria social" no s'expressa en termes polítics en virtut de la dinàmica de cris-

pació i enfrontament que comporta l'actual marc polític francès.

És a dir, molts partidaris de reformes que proposa l'esquerra voten per la dreta com a conseqüència de la irracionalitat que genera una campanya electoral plena d'insults, amenaces i tremendisme.

S'imposa doncs, des de la meua òptica d'observador, un viratge de 180 graus en la tàctica de l'esquerra francesa. L'objectiu número 1 és reunificar el poble dividit artificialment, transformar aquesta real i palpable majoria social en una gran majoria política. Saber que una cosa és un programa desitjable i l'altra un programa realitzable. Abandonar la ceguesa de considerar en la pràctica l'actual "majoria" com un únic bloc de dreta i tenir capacitat per trobar àrees de compromís amb els sectors de base més populars.

En definitiva, crear des de l'esquerra una nova estratègia que replantegi les relacions PS i PC des de la realitat del 1978 i no del 1917. I sobre aquesta nova relació, nuclear la majoria del país forçant acords sobre reformes avançades amb importants sectors de l'actual poder. Breu. Passar de l'oposició testimonial a l'àrea de l'Estat, al compromís de govern.

¿La quadratura del cercle? ¿L'ajornament indefinit del socialisme? No. L'única via i, per tant, la més ràpida per sortir de l'esterilitat i frustració de l'esquerra europea després de la II Guerra Mundial. El debat és obert, el futur està en joc.

**CARLES CAUSSA
I MITJÀ**

Videla: massa morts.

La tortura de cada dia.

Campanya de solidaritat

Argentina: 20 mil presos

El passat dia 12 s'inicià una campanya de solidaritat amb el poble argentí, contra la repressió en aquest país sota el règim dictatorial del general Videla. Es va encetar amb un acte que tingué lloc a la Sala Villarroel, amb la participació dels senadors de l'Entesa dels Catalans Josep Benet, Felip Solé Sabarís i membres de les diferents organitzacions que donen suport a aquesta campanya: Josep Ribera, per la Lliga dels Drets dels Pobles, Rodolfo Matarolo, del Comitè Argentí de Drets Humans, i Cèlia Guevara, germana del "Che" i representant de la Comissió de Solidaritat de Familiars de Presos i Desapareguts Polítics.

"El règim de Videla ofereix un balanç de 20.000 empresonats polítics, 15.000 desapareguts i 5.000 morts", va dir Cèlia Guevara a la roda de premsa que tingué lloc per presentar la campanya a la seu de la Lliga dels Pobles.

La campanya està organitzada conjuntament per les entitats Agermanament, Lliga dels Drets dels Pobles i el Comitè Català d'Informació i Solidaritat amb el poble ar-

gentí, amb la col·laboració activa de tots els partits democràtics i centrals sindicals, i que coincideix amb la celebració dels pròxims mundials de futbol en aquell país.

En el transcurs de l'acte, Josep Ribera cridà a la solidaritat amb el poble argentí i va afegir que existeix la possibilitat que un grup de parlamentaris faci gestions concretes per conèixer la situació dels ciutadans espanyols desapareguts, alguns dels quals formaven part de la relació de 7.500 noms que el secretari d'Estat nordamericà, Cyrus Vance, va lliurar el mes de desembre de 1977 al govern argentí.

Davant els pròxims mundials de futbol d'Argentina, l'oposició al general Videla ha desplegat una gran activitat propagandística de denúncia contra les contínues violacions dels drets humans que tenen lloc des del cop d'estat militar que va acabar amb el règim constitucional. Tots els partits i entitats democràtics han prestat suport a aquestes accions per aconseguir una autèntica solidaritat internacional.

"S'imposa un viratge de 180 graus en la tàctica de l'esquerra francesa". (A la foto d'arxiu, una manifestació sindical unitària).

ADVERTIMENT

a les organitzacions del PSUC, als distribuïdors de la nostra premsa i als lectors en general.

Us comuniquem que, amb motiu de celebrar-se el IX Congrés del PCE, els dies 20, 21, 22 i 23 d'abril "Mundo Obrero" sortirà diàriament i es vendrà exclusivament als quioscos.

Si necessiteu més informació o qualsevol aclariment, poseu-vos en contacte amb la Secretaria de Publicacions, telèfons 2306043 i 3212195.

BUTLLETÍ DE SUBSCRIPCIÓ:

treball

Òrgan central del PSUC
Vallespir, 171 - Barcelona, 14

Nom i cognoms.....

Adreça..... Població.....

Desitjo subscriure'm a TREBALL per un any (Espanya: 750 ptes. Estranger: 100 ff) que pagaré mitjançant:

Gir postal o telegràfic a nom de TREBALL, Vallespir, 171, Barcelona 14

Taló nominatiu a TREBALL

Domiciliació bancària (en aquest cas ompliu la part de sota i envieu-nos-la també)

Data:

Signatura:

BUTLLETÍ DE DOMICILIACIÓ BANCÀRIA:

Senyor-director del Banc o Caixa:.....

Agència.....Població.....

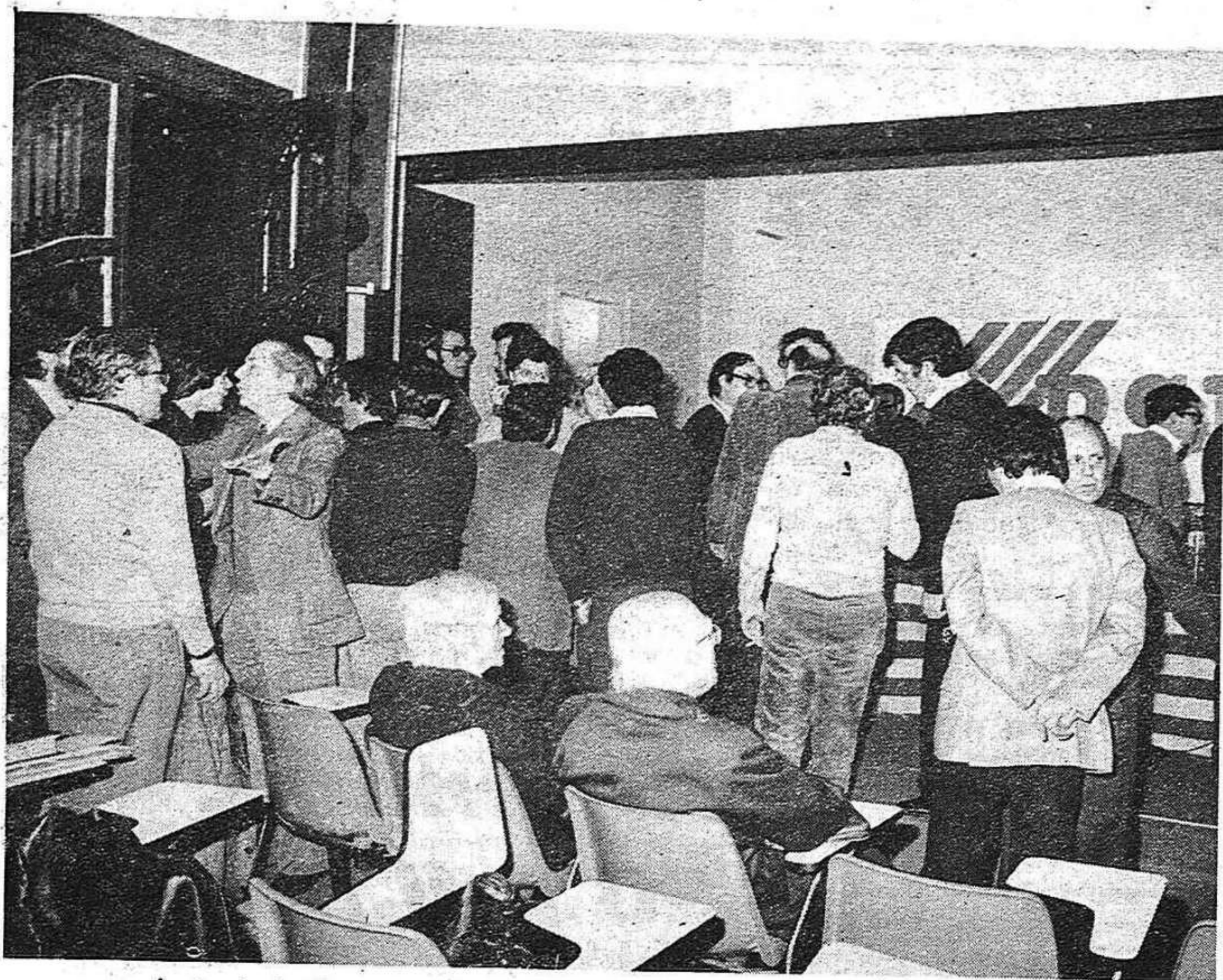
Senyors: els agrairé, que amb càrrec al meu compte/lílibreta número..... atenguin el rebut que anualment els presentarà TREBALL per pagar la meua subscripció a aquest periòdic.

Atentament.

Nom i cognoms.....

Adreça.....

Població.....

La tarda de diumenge: la tensió, encara, en un descans del Comitè Central.

Roda de premsa, un cop superada la crisi.

La propera setmana aniran a Madrid els 267 delegats designats a la I Conferència Nacional per representar el PSUC al IX Congrés del PCE.

A partir del V Congrés del PCE —primer celebrat després de la creació del PSUC—, la delegació dels comunistes catalans als congressos del PCE en la clandestinitat fou la més nombrosa de totes, com a conseqüència, sens dubte, que el nombre dels seus militants era superior al de les organitzacions del Partit Comunista d'Euskadi i del Partit Comunista de Galícia, com també de les províncies de la resta d'Espanya. Aquesta dada proclama, per ella mateixa, les condicions d'igualtat i de plenitud de drets que el PCE concedeix des de sempre al PSUC. Una dada que pot ser complementada per una altra no menys important: Els Congressos del PCE elegixen, per al seu Comitè Central i per al seu Comitè Executiu, membres del PSUC. A través d'aquest mecanisme, els comunistes catalans intervinem a l'elaboració de la política general i en coordinem l'aplicació concreta, sense pèrdua del caràcter independent del PSUC.

Als comunistes estrangers els sorprèn que aquesta participació de ple dret del PSUC als congressos i a la direcció del PCE no tingui una contrapartida formal; és a dir, que el PCE no tingui al PSUC drets semblants als que ens atorga.

A la I Conferència Nacional del PSUC celebrada a Barcelona durant la guerra, José Díaz i Dolores Ibárruri foren elegits membres del Comitè Central del PSUC. Però la direcció del PCE, després de discutir el tema i arribar a un acord amb la direcció del PSUC, va declinar aquests nomenaments.

Durant molts anys, pràcticament fins al III Congrés del PSUC, vam proclamar amb èmfasi que "d'acord amb el principi leninista segons el qual en un mateix Estat hi ha d'haver un sol partit comunista, quan les circumstàncies de la lluita ho aconsellen, el PSUC, conservant les seves característiques de partit nacional català, s'integrarà al PCE".

L'experiència adquirida pels nostres dos partits a través del temps i el trencament, després del XX Congrés del PCUS, del dogmatisme estalinista, ens van permetre de com-

EL PSUC davant el Congrés del PCE

per GREGORI LÓPEZ RAIMUNDO

prendre que els criteris sobre el partit establerts per Lenin, petrificats per Stalin a "Els fonaments del leninisme", no eren pas les Taules de la Lleï, i que res no ens obligava a canviar un sistema de relacions que ens donava excel·lents resultats. Per això al III Congrés renunciàrem a reiterar "que el PSUC manté la perspectiva d'integrar-se al PCE".

És evident, tanmateix, que amb la mena de relacions que mantenim, el PSUC i el PCE han actuat i actuen com si fossin un sol partit. Hem estat i som heterodoxos en relació amb la formulació que va fer Lenin al seu temps i per a Rússia, però hem assolit l'objectiu que Lenin proposava.

El IX Congrés del PCE se celebrarà en condicions de plena legalitat, amb normes de preparació democràtiques, després d'un debat lliure i apassionat. A partir de la seva condició de partit independent del PCE, el PSUC va inscriure als seus estatuts que els delegats al Congrés del PCE seran designats per la Conferència del PSUC, constituïda pel Comitè Central i els secretaris polítics dels comitès de les organitzacions més importants. El procés pre-congressual ha estat diferent a Catalunya, perquè no hi va haver discussió obligatòria de les tesis ni elecció dels delegats per les organitzacions de base. El debat al voltant de les tesis ha estat a Catalunya "escàs i desigual", com diu la resolució política del recent Co-

mitè Central. Però a partir de l'informe presentat a la Conferència pel Comitè Executiu i del treball de les sis comissions en què la Conferència es va distribuir per discutir les tesis, s'elaboraren moltes esmenes i propostes, que cal esperar que suposaran un bon ajut al desenvolupament del IX Congrés del PCE.

El vot contradictori emès per la Conferència després de discutir la tesi número 15 i després de debatre el projecte d'Estatuts, no ha de constituir cap motiu de tensió a la nostra delegació, que haurà de defensar les esmenes aprovades a la nostra Conferència amb esperit obert i fraternal, fent honor a la resolució del Comitè Central on es llegeix: "que no hi ha contradicció de fons entre les esmenes aprovades per la I Conferència del PSUC i les tesis del IX Congrés del PCE".

La delegació del PSUC anirà a Madrid amb l'experiència acumulada durant el seu IV Congrés i amb els materials que s'hi van aprovar, especialment el Programa i els Estatuts del PSUC, que mantindran la seva vigència mentre no els modifiqui un altre congrés del PSUC.

La responsabilitat de la nostra delegació està en relació amb el prestigi adquirit pel PSUC davant dels comunistes de tot Espanya, que ens miren com si fóssim els peoners de la construcció del partit de masses de nou tipus i de l'aplicació creadora del nostre projecte comú "eurocomunista" de marxa cap al socialisme. En els meus viatges a Galícia, Canàries, Andalusia o Aragó, vaig poder apreciar que valoren amb excés els nostres mèrits, perquè no tenen en compte que a Catalunya hi han unes altres condicions objectives envers la nostra situació, més favorables que no les que hi ha a altres indrets d'Espanya.

Ens hem d'esforçar, per tant, per estar a l'alçada de les circumstàncies al primer congrés legal dels comunistes de tot Espanya, exposant modestament la nostra experiència i les nostres propostes, amatents a aprendre les experiències dels altres, a col·laborar a la recerca de les millors solucions, a enfortir els lligams fraternals que sempre han unit el PSUC i el PCE i que quaranta-dos anys de lluita comuna, abnegada i heroica han fet indestructibles.

El president i el secretari general del PSUC, reelegits, donen compte de la reunió del Comitè Central als periodistes.

Víctor Díez Cardiel, del Comitè Executiu del PCE, a la presidència de la reunió del Comitè Central (Fotos de Jordi Morera).

Gutiérrez Díaz presenta la seva dimissió davant el Comitè Central.